

e-erotika.dk

Kvinder i knibe 1

15 noveller

e-erotika.dk

Kvinder i knibe 1

15 noveller

Indhold

<i>Cassandra og oberst Garcia</i>	4
<i>Den Forheksede Skov</i>	10
<i>Den Standhaftige Araberkvinde</i>	21
<i>Den standhaftige skattenægter</i>	27
<i>Det hele er ret enkelt</i>	37
<i>Firebanden</i>	39
<i>Nala og Sheila</i>	68
<i>Samarkand</i>	70
<i>Sanctus Katherina af Magdeburg</i>	77
<i>Som en tyv om natten</i>	82
<i>Stewardessen</i>	84
<i>Taxa med aircondition</i>	92
<i>Torturmuseet</i>	97
<i>Vandhjulet</i>	114

Cassandra og oberst Garcia

Oberstens bedste fornøjelse er tortur af unge piger. Stakkels Cassandra.

Da oberst Garcia kom ind i rummet, lå Cassandra allerede fastspændt på det smalle stålbord. Hun lå på ryggen med hænderne sikret til bordet over hendes hoved, og hun var afklædt på nær et par hvide bomuldstrusser. Hendes ben var let adskilte, og hendes kobberfarvede hud glinsede af sved, – delvist fordi der var varmt i rummet, men mest på grund af angst. Det var præcist sådan Garcia kunne lide at få sine ofre præsenteret.

Han havde beordret at den unge studine skulle bringes ind til forhør – uofficielt, og de havde taget hende ved gymnasiet. Hun havde haft så travlt med at løbe uden for skolens boldbane at hun ikke bemærkede bilen bag sig. Overrasket så hun op på militærmanden der tårnede sig op over hende. Manden greb hendes hænder i et fast greb bag hendes ryg. Hans anden hånd samlede hendes fletninger og drejede hendes kønne, fregnede 16årige tøjseansigt mod solen. I militærpolitiets hovedkvarter skinner solen aldrig, tænkte han.

Det var nemt at føre Cassandra til bilen med grebet i fletningerne. Cassandra protesterede, men med armene højt oppe bag ryggen kunne hun blot følge med.

Oberst Garcia standsede i døren og indsnusede den behagelige duft af en bange lille pige. Hun var ung, med et barnligt ansigt og en veltrænet krop. Og så var hun nøgen på nær de små bomuldstrusser. Han nærmest slentrede hen ved siden af pigen. Han havde ikke travlt. Slet ikke. Der var masser af tid inden det rigtig slemme skulle begynde.

"Hallo med dig. Hvad hedder du?" spurgte han med lav, venlig stemme, selv om han udmærket vidste det. Cassandra svarede angstfuldt, hun ville være meget sød, så soldaten ikke gjorde hende noget. Obersten trak en stol hen til pigen og satte sig. Kiggede dybt i pigens øjne. Smukke og bange, tænkte han. Som sædvanlig. Han havde set det blik mange gange før. Små pigers bange blik der prøvede at overbevise ham om, at de var uskyldige, – hvad de altid var, – og at han skulle slippe dem fri, hvad han aldrig gjorde.

Han landede sin ene hånd på pigens kind. Så glat hun er, tænkte han, kun et barn, men gammel nok til det frække. Fregnerne på hendes kinder, som nu også var fugtige af tårer, var henrivende. Han bøjede sig frem, greb fast i hendes fletninger og stak tungen ind i hendes mund. Hun var som forstenet og reagerede ikke. Det havde han heller ikke ventet. Hun havde bestemt aldrig før kysset på den måde.

Men hun var kønsmoden, og hans hånd gled over hendes bryster som strittede op i luften. Han tænkte

på dem som giftefærdige. Langsomt og med stor erfaring cirklede hans hånd om den venstre brystvorte. Derpå op til hendes mund og tilbage igen, Han mærkede brystvorten blive stiv. Så lod han hånden vandre sydpå ganske roligt, indtil han pressede blidt mod pigens køn, der bulede frem mod trussernes tynde stof. Han følte hvor fuldstændig tilgængelig hun var.

På forræderisk vis voksede hendes skamlæber under hans lette berøring, og han mærkede varm fugtighed under bomuldstoffet. Hans fingre fandt livbåndet i trusekanten og løftede en smule i båndet mens han talte.

"Du er vældig sød, jeg kan se hvor ophidset du er, vil du have mig til at tage dine trusser af?"

Lille Cassandra kunne ikke svare. Ingen mand havde nogen sinde set hendes kønsdele før. Ingen! Lidt kærester havde hun haft med drengene i skolen og lidt uskyldigt kysseri, men dette! En voksen mand i militæruniform som ville tage trusserne af hende. Hun var chokeret. Det vidste obersten. Han spurgte ikke for at få et svar, men kun for at ydmyge hende.

Han trak ned i de åh så små trusser der så dårligt kunne beskytte Cassandra lille hemmelighed. Hendes kussehaar udfoldede sig som en fin busk. Obersten følte sin egen ophidselse, fra hjernen til pikken, en dyb glæde ved det som foregik. Så naturligt hun var

den lille fregnede sag foran ham. Han måtte virkelig kontrollere sig selv for at fortsætte langsomt.

Øverste del af hendes sprække kom til syne under de krøllede kønshår. Hun havde disse dejligt fremstående ydre skamlæber som han elskede, let opsvulmede af ophidselse.

Endnu en smule ned med trusserne til klitten kom til syne mellem de naturligt adskilte skamlæber. Fjerlet kildede han den lille kærlighedsknap, trak huden tilbage og lod klitten komme helt frem. Cassandra var i chok, men hendes krop forrådte hende, hun bevægede sig under oberstens professionelle behandling. Hendes åndedrag blev hurtigere, hun oplevede noget nyt: En mands erfarne fingre på sit mest hemmelige sted.

Obersten drev den lille pige til kanten af hendes første rigtige orgasme. Så trak han hånden til sig for at se på hende. Hendes krop sitrede som om den bad ham om at gøre jobbet færdigt. Det var netop sådan han ønskede det. Hun skulle lide. Oberst Garcia trak sine egne uniformsbukser af og fremviste sin stive pik for Cassandra. Hun blev rædselsslagen, hun havde aldrig før set så frygteligt et instrument.

"No, no, no ... please no."

Hun havde før drømt om kærester og drenge og drømt om hvad der kunne ske - engang. Men at hun skulle have sine seksuelle debut i et torturrum under

en politistation var ikke lige det hun havde drømt om. Obersten tømte sig i den stramme lillepigekusse og sørgede for at Cassandra var lige utilfredsstillet.

Cassandra tænkte at det var ovre. Cassandra vidste nemlig ikke at hun skulle have tortur. Hun vidste ikke at tortur af unge piger var obersten virkelige fornøjelse. Hun vidste ikke at hun aldrig ville få orgasme, og fra dette øjeblik kun ville opleve smerte.

Fra en hyld under bordet fremtog Obersten en stav af den slags der bruges til at drive kalve til slagteriet. De er elektriske. Cassandra stirrede på den, så viril, så ond. Hun forstod hvad der var i vente.

Hun havde hørt om nådesløs tortur af unge piger, men havde aldrig troet, det kunne blive hende selv. Hun havde hørt at elektrisk tortur var det foretrukne hos de paramilitære. Det var rygter og kun noget som pigerne hviskede om i skolen. Noget de ikke troede helt alvorligt på. Noget de fnisede ad. De hviskede om at politimændene satte strøm til pigernes kønsdele. Det var snak som gjorde dem røde i kinderne.

Obersten stak den elektriske stav op i Cassandra. Han smilede for sig selv - hendes reaktion - så naiv. De reagerede altid på samme måde. Først chok, så forhandling, så den erotiske ophidselse - på en måde var det som om de i virkeligheden gerne ville have seksuel tortur. - Så panikken når han fremtog en lang nål, sådan som han gjorde nu.

Derefter kom smerten til Cassandra, ligesom den var kommet til alle de andre før hende, idet obersten med præcision stak nålen dybt ind i den lille piges klitoris. "Nononono ..."

Cassandra skreg. Obersten iagttog hende, mens hans trykkede nålen gennem klitten. Hun bad ham stoppe. Men obersten havde aldrig nogen sinde stoppet. Med nålen og staven på plads tændte han for strømmen.

På den måde fik Cassandra alligevel orgasme. Elektrisk og med en nål gennem klitten. Hun var en stærk pige og fik mange orgasmer til stor fornøjelse for obersten.

Da hun ikke kunne mere, fjernede obersten nålen fra hendes klitoris. Cassandra vidste ikke mere hvad der skete med hende. Det forstod obersten. Han satte i stedet nålen mod Cassandras ribben lige under det venstre bryst ud for hjertet. Han trykkede nålen gennem huden og direkte ind i Cassandras hjerte.

Den Forheksede Skov

Jonathan er en ung kavalier som følger de yndige søstre, Claire og Sarah, hjem. De rider en genvej gennem den forheksede skov. I skoven bor goblinerne ...

"Tak for en dejlig dag, Jonathan. Det er sødt af dig at følge os hjem."

"Med glæde, de damer, Jeg vil ikke bryde mig om at I kører alene så sent på dagen."

Claire lo skælmsk: "Min søster er bange for mørke, og vi glemte vist tiden. Jeg er bange for at far vil varme vores bagdele, når vi kommer hjem!"

Sarah fnisede, og Jonathan skyndte sig at give hesten foran vognen et rap med piskan. Sin egen hest havde han bundet bag søstrenes vogn. Nu sad han på kuskesædet mellem de to yndige piger som lo og fjollede bag hans ryg.

"Jeg skal nok forklare jeres far at det var min fejl, og vi kan skyde genvej gennem skoven."

"Oh!" gispede Sarah. "Skoven er FORHEKSET - siger man. Der bor *gobliner*. Folk er forsvundet derinde. Så hellere en omgang med fars bælte, det har vi da prøvet før!"

"Sludder," lo Jonathan. "Jeg har været i skoven mange gange. Der er ikke noget at være bange for. Desuden er jeg med jer!"

"Nå, på den måde, så måske." Claire så beundrende

op på Jonathan.

"Nej!" indvendte Sarah. "Gobliner er snedige, jeg har hørt de spiser mennesker!"

"Hvis vi kører gennem skoven, har vi stadig dagslys, og det er bedre end at køre i mørke."

"Jeg ved ikke ..."

Jonathan lagde en arm om Sarah. Det havde han drømt om at gøre hele dagen. Begge piger flyttede sig tættere til ham. Deres blødhed, deres duft og deres hofter som trykkede mod hans, fik ham til at slå en ekstra gang med tømmerne så hestene vrinskede og satte i trav.

Claire og Sarah Wilson var egnens to smukkeste unge piger. Endnu knapt giftefærdige og derfor så meget des mere attråværdige. Claire var nitten og hendes søster to år yngre. Alle egnens unge mænd - de af dem som var velstående nok til at have en chance - stræbte efter at nedlægge dem, men begge piger var mere til eventyr, og tanken om en køretur gennem en mørk skov sammen med Jonathan fyldte dem med forventning. Det ville give anledning til at klemme Jonathan og selv blive klemt. Pigerne vidste godt hvilken virkning de havde på mænd.

En tid kørte de i tavshed, skyggerne blev længere, og vognen skumplede på den ujævne vej som blot var to hjulspor i skovbunden. Claire og Sarah rykkede meget tæt på Jonathan. Faktisk så tæt de kunne

komme, og Jonathan benyttede hver mulighed for holde om de to yndige piger, der smøg sig ind til ham.

Skoven var stille. Efter femten minutters kørsel hvor den dæmpede knirken af vognhjul og hestenes prusten var de eneste lyde, følte de HVOR stille skoven var: Ingen fugle, ingen blade der raslede, ingen vind. Kun af og til den svage lyd af et forskræmt dyr. Sollyset trængte skråt ned mellem træernes grene.

Pludselig slog hestene op og vrinskede.

"Rolig ... rolig ... " Jonathan tyssede på dyrene som stampede nervøst.

"Hvad er det, Jonathan? Hvorfor standser de?"

Claire gispede forskrækket, og Sarah borede fingrene i Jonathans arm. Jonathan prøvede at berolige dyrene, men Jonathans hest brød fri og galopperede ind i skoven.

"Ginger! Kom tilbage!"

Lyden af Gingers hove fortabte sig mellem træerne.

"Fandens. Jeg håber hun kan finde hjem."

I dette øjeblik brød den forreste hest også ud af sit seletøj og galopperede efter Ginger.

"Stjerne! Kom!"

Claire, Sarah og Jonathan råbte. Jonathan sprang ned og løb, men forfølgelse var forgæves. Efter nogle meter opgav han og vendte tilbage til vognen. Undrende samlede han seletøjet op fra jorden.

"Du store!" hviskede han. "Det er skåret!"

I det samme skreg Sarah: "Se!"

Rundt om vognen glimtede det af røde øjne, ti par, tyve par eller flere. En mærkelig forsamling mandslinger halvt så høje som mennesker kom ud af tusmørket. De stimlede sammen om vognen: Små mænd og kvinder klædt i brune kofter af groft klæde, med rynkede ansigter og spidse ører der ragede op gennem tjavset gråt hår. Øjnene glødede rødt. Mændene havde gråt skæg der nåede dem til maven, og tydelige buler i bukserne som viste at de var - nå ja, mænd. Skabningerne pludrede i munden på hinanden så de fremviste rækker af små spidse tænder.

'Gobliner!' tænkte Jonathan, Claire og Sarah, men i det samme besvimele de alle tre.

Da Jonathan kom til sig selv sad han med ryggen mod et træ. Han fik øje på Claire og Sarah og ville løbe hen til dem, men kunne røre sig. Han var som forhekset eller midt i en vågen drøm. Claire og Sarah var omringet af et dusin gobliner som Jonathan syntes lignede væsener han havde set på gamle kobberstik: Små djævl. De mandlige gobliner havde taget bukserne af og fremviste erigerede pikke på størrelse med normale mænds pikke.

"Se ... han vågner. Lad ham se ...,"

Claire og Sarah var nøgne. Sarahs hud skinnede

blegt, hun var lige så yndig som Jonathan havde forestillet sig det. Goblinerne havde sat hende på knæ med ryggen op ad et træ lige foran Jonathan. Hendes små bryster strittede fremad, og hun græd: "Jonathan, hjælp mig!"

Jonathan stirrede betaget på yndighederne som goblinerne stillede til skue for ham. To gobliner kneb Sarah i brystvorterne, så hun vred overkroppen, og det var næsten som om hun frivilligt pressede brysterne frem mod goblinernes krogede fingre - og mod Jonathan.

To andre gobliner havde sat sig op ad Sarahs ben og gned vellystigt deres pikke mod hendes lår. Deres brune abeagtige hænder klemte Sarahs inderlår helt oppe ved kussen, og det var tydeligt for Jonathan hvad de foretog sig. De kildede hendes kusse! Eller rettere: Den ene goblin nappede Sarahs skamlæber. Det fik Sarah til at bevæge underlivet i små cirkler, mens hun stønnede svagt. Den anden goblin prikkede skamlæberne med en lang negl. Hver gang han gjorde skreg Sarah: "Jonathan! Hjælp mig!"

Men det hele var magisk, og Jonathan forstod på magisk vis hvad Sarah virkelig tænkte: "Bliv ved! Pin mig! Pin min kusse, mens Jonathan ser det."

Måske er gobliner alligevel ikke rigtig onde, tænkte han. De afslører blot menneskers virkelige tanker!

Claire lå på ryggen på en stor sten. Goblinerne

havde bøjet hendes knæ op til skuldrene, så hun lå hjælpeløs med enden og kussen strittende op.

Grinende stillede goblinerne sig i række bag Claire. Den første spiddede hende på sin tykke pik der var stærk og knudret som egetræ. De skiftedes til at spidde Claire, mens andre klemte og vred hendes bryster, som var større og mere modne end Sarahs. Claire skreg ligesom Sarah:

"Jonathan, hjælp mig!" men overdøvedes af goblinerne hvislende stemmer:

"Vi . . . Spidder hende . . . Vi knepper hende . . . Vi æder hendes kusse . . . umm!"

Et par gobliner trak i Claires lange gyldne hår som havde betaget så mange unge mænd - også Jonathan - og skar det af så Claire var skallet på nær et par totter.

"Ingen . . . hår . . .," lo de. De gjorde de det samme med Claires kussehår - trak i dem og skar dem af.

"Ingen hår på hovedet ... ingen hår på kussen ... nu æder vi hende!"

"Spidde . . . æde . . .!"

Claire lignede virkelig en slagtekylling! Tænkte Jonathan. I det samme han tænkte det, kom der en fordybning i skovbunden som glitrede med glødende kul, og en goblin stod med en lang spids stage.

"Spidde . . . !" Gurglede den.

"Jonathan, hjælp mig. Jeg er ikke en kylling!"

"Lad hende være!" skreg Jonathan inden i sit hoved, men der kom ingen lyd fra ham.

Goblingen stak stagen i Claires kusse. Claire bøjede halsen bagud. Men selv da stagen kom ud gennem hendes mund, var hun ikke spor død, tværtimod! Hun græd og vred sig på spiddet! Nu vidste Jonathan at det var en drøm – en interessant drøm!

Goblinerne løftede Claire ind over de glødende kul. Hendes lår var adskilte så hendes bryster hang frit ned.

"Laaannngsssooommt!" gurglede en gammel goblin. "Laaaaannng tttiiidd ..." Han grinede til Jonathan, hvis blik klæbede ved Claires sammenbundne krop som drejede over gløderne.

"Laannngsoommt . . . hun . . . ssttteeeger . . . ssskkrrigere mmeeget . . . sssjjoovv . . . for . . . stakkels små gobliner."

Sådan gurglede de små djævla mens de vred deres rynkede ansigter i sære grimasser.

"Hjælp mig," græd Claires hysterisk på trods af stagen der stak ud gennem hendes mund. Hun følte varmen mod sin kusse og sine bryster som hang frit over gløderne. Sveden dryppede fra brystvorterne. Et par gange besvimede hun, men lige som goblinerne kendte til at gøre mennesker bevidstløse så kendte de også til at holde dem vågne.

Den gamle goblin kom hen til Jonathan:

"Hhhhele natten . . . huun steger hele natten . . .
Din tur . . . !"

Jonathan kæmpede hjælpeløst da goblinerne lagde ham på stenen. Som med Claire skar de al tøjet af ham. Som med Claire bøjede de hans knæ op mod brystet, spredte hans knæ og bandt dem til hans skuldre så hans kønsorganer var helt frie.

En lille heks med rynket ansigter, sorte tænder og lange bryster gnubbede Jonathans pik mellem sine kloagtige fingre. Selv om Jonathan var bange - eller måske derfor - voksede pikken til fuld størrelse. Heksen løftede hans nosser.

"Ssssstore . . . fffuld af sssaft . . . bedste del . . .
ssstteeges!"

"Neeej, please, græd Jonathan. "Claire, hjælp mig!"
Heksen klemte Jonathans nosser.

". . . spidde . . . stege . . . mad for stakkels sulten
goblin!"

Straks derpå mærkede Jonathan et spid som trængte ind i hans ende. Det gjorde ikke rigtigt ondt. Spiddet gled op gennem mave og bryst og op gennem halsen. Lige som Claire strakte han hals til spyddet kom ud mellem hans læber. Åh nej, tænkte han, det her går aldrig godt! Lidt efter hang han over ilden ved siden af Claire, og hver gang hans pik og nosser nærmede sig gløderne, varmede det slemt. Goblinerne havde anbragt ham med hovedet modsat Claire, når

de drejede forbi hinanden var hans hoved lige ud for Claires kusse, som skinnede blankt af varme og sved, og Claires hoved var lige ud for Jonathans pik og nosser som blev rødere og rødere. Engang imellem standsede spiddet og den gamle kælling følte på Jonathans nosser for at mærke om de var spiseklar. Jonathan gispede lettet når siddet igen satte gang i sine omdrejninger!

Sarah så hvad der skete med Claire og Jonathan, hun så hvordan Jonathan blev hængt over bålet med strittende kønsorgan. Synet var skrækkindjagende, men fascinerende for unge Sarah. Lige så fascinerende som de to gobliner der stadig klemte hendes brystvorter! Men så kom den gamle goblin hen til hende og sagde:

"De to steger . . . hele natten. Du kommer med os. Vi have laaang sjov."

Goblinerne lagde Sarah på et skjold af træ - komplet nøgen. Hendes bryster var små og hun havde ikke ret meget hår på kussen. Som med Jonathan og Claire bøjede goblinerne hendes ben op mod brystet så hun lå med lårene adskilte og enden løftet. Sarah havde aldrig tænkt at noget kunne være så ydmygende - og dejligt! Den gamle goblin stak en finger halvt ind i hendes kusse.

"Ahh," lo han. "menneskejomfru! . . . tag hende til hulen!"

Goblinerne løftede skjoldet og bar Sarah ind i skoven. Hun kastede et sidste blik på sin søster og på Jonathan der drejede på hver deres stegespid. Hvad ville goblinerne gøre med hende selv? Var der noget håb? Hestene ville måske finde hjem, men for sent. Ingen ville vove at gå i skoven, og selv om de turde, ville de aldrig finde goblinernes hule.

Hun hørte en gurglende latter. "Aah . . . menneskejomfru . . . sex . . . stakkels små gobliner skal ha' jomfrukusse . . ."

Hun mærkede en klo der prikkede hende midt mellem numsehullet og kussen.

"NEEEJ, NEEJ, ja . . .," hviskede hun og besvimelede.

"Så er vi fremme!" råbte Jonathan muntert, han holdt hestene an foran porten til Wilsons gård. "Det gik jo nemt. Skoven gjorde os ikke noget!"

"Jeg ved ikke." Sarahs kinder blussede så det kunne ses, selv om det næsten var mørkt. ". . . Je . . . jeg drømte . . . at Jonathan . . . at du . . ."

"Hvad drømte du?" Spurgte Claire.

"At Jonathan var . . . blev . . . også dig . . . og mig." Sarahs rødmen forsvandt ikke. "Vi . . . ikke noget . . . nu har jeg glemt det."

"Jeg drømte vist også," mumlede Claire. "Vi har nok sovet. Jeg kan ikke huske det."

Jonathan kunne godt huske hvad han havde drømt. Han huskede Claire, nøgen med barberet kusse som en kylling på et spid over glødende kul mens hun langsomt drejede, drejede . . . og Sarah der vred sig foran ham mens hendes henrivende små bryster hoppede fordi to gobliner kneb hendes brystvorter. Han smilede, men kom så i tanke om hvad han havde drømt om sig selv: En grim lille hundjævel klemte hans nosser for at mærke om de var ordentligt stegt, mens et stegepid kildede hans numsehul og hans gane!

Han holdt smilet tilbage.

På vejen hjem red Jonathan ikke gennem skoven, for drømmen havde været meget livagtig, og han var ikke mere helt sikker på at det kun havde været en drøm, så for en sikkerheds skyld . . .

Den Standhaftige Araberkvinde

Hun forklarede bødlerne hvorledes de skulle tortere hende (efter novelle af Preben Major Sørensen)

Efter en times tortur stod det klart for alle at man ingen vegne kom. Bødlerne følte at deres normale standard for udøvelse af faget ikke var tilstrækkelig, men var dog også klar over at tilfældet var ekstraordinært krævende. Ofret - en smuk 21årig kvinde af arabisk herkomst - viste ligeledes stigende utålmodighed med situationen.

Den indledende tortur havde været rutinepræget og konventionel, men da kvinden så langt fra var konventionel, men tværtimod var et meget talentfuldt torturoffer og derfor naturligt nok ønskede at vise sit talent (et vist mål af koketteri var til stede i hendes attitude), kom det til diskussion mellem bødler og offer.

Man enedes om at gå frem i lidt hurtigere tempo samt i højere grad lytte til kvindens egne forslag. Kvinden var taknemmelig for dette, og bødlerne var glade for at blive udfordret af en fagperson hvilket inspirerede dem til nye tiltag.

Gennem de følgende timers pinligt forhør udvikledes der et kammeratligt forhold mellem den unge kvinde og bødlerne hvor begge parter lærte at

værdsætte hinandens evner, og de ville formodentlig have kunnet nå frem til et perfekt samarbejde hvis ikke de var blevet afbrudt. Imidlertid ankom den offentlige anklager med et følge af øvrigheds personer og journalister, og under indtryk af offentlighedens tilstedeværelse forlangte anklageren torturen indstillet - til stor fortrydelse for både offer og bødler.

Den unge kvinde blødte, men en læge tilså hende og erklærede at torturen på ingen måde havde været livstruende. Anklageren beklagede alligevel forløbet og fastholdt at torturen var en fejltagelse, som ikke måtte gentage sig.

Stillet over for dette argumenterede kvinden med at hun endnu ikke havde tilstået, men at der var blevet gjort visse fremskridt i denne henseende og at torturen derfor burde fortsætte.

Anklageren mindede om at tortur var forbudt ifølge en lang række konventioner, men den unge kvinde havde allerede i retten, og helt i overensstemmelse sandheden, oplyst at de almindelige afhøringer kedede hende, og at kun de hårdeste metoder kunne få hende til at tilstå.

Helt fra hun var lille, var hun blevet seksuelt ophidset når hendes ældre brødre straffede hende, og eftersom hun var anklaget for utugt, ville hård seksuel tortur være det bedste middel til at fremtvinge en

tilståelse.

Anklageren fastholdt imidlertid – mest af hensyn til de tilstedeværende journalister – at det hele var en misforståelse, og løslod på stedet den unge kvinde, men inden hun forlod torturkælderen havde hun og bødlerne aftalt hvordan de i hemmelighed kunne mødes og fortsætte arbejdet.

Da offentligheden og statsanklageren nu var ude af sagen, befandt kvinden sig uautoriseret i fængslet kun kendt af bødlerne og det øvrige personale som hun til gengæld holdt uophørligt beskæftiget. Det gjaldt ikke kun bødlerne, men også køkkenpersonale, fangevogtere, opsynsmænd osv. som alle på forskellig vis bidrog. Sjældent har hårdt arbejde og højt humør befundet sig i en lignende glædespagt.

Man indledte med at arrangere en voldtægt i fængslets spisesal efter arbejdstid. Hele personalet deltog. Ved afklædningen blev det klart for alle at denne unge kvinde virkelig var et naturtalent, et torturoffer af guds nåde. Hun kunne græde og skriges overbevisende, og hun var i stand til at demonstrere overvældende skam efterhånden som hendes klædningsstykker blev frataget hende. Efter hendes eget ønske hængte man hende op i armene midt i spisesalen for at forlænge afklædningen. Hendes nøgne krop fyldte personalet med beundring. Sjældent havde de set en kvindekrop der i så høj grad

var skabt for tortur. Hendes bryster var faste med en naturlig strittende attitude, og hun fik de tilstedeværende til at beføle dem for med egen hånd at erfare deres egnethed til formålet.

Køkkenpersonalet udførte derpå nogle prøvesnit, og det kvindelige personale fastslog at de erigerede brystvorter ikke var skuespil, men at araberkvinden virkelig var seksuelt ophidset. Man diskuterede om brysterne skulle skæres af eller kun brystvorterne. Kvinden mente selv at afskæring af brystvorterne kunne komme på tale, men advarede om at det ville forkorte den samlede torturtid og derfor burde vente til senere. Man gav hende i stedet nogle prøvesnit (køkkenpersonalet var meget opsat på at bruge knive) og enedes om at gennemføre en gedigen voldtægt på et spisebordene.

Man aftog de sidste klædningsstykker (og konstaterede at kvindens øvrige kropsdele var af samme høje kvalitet og torturegnethed som overkroppen. Samtidig konstateredes det at hendes seksuelle ophidselse ikke var af forbigående karakter).

Kvinden blev bøjet over et bord og hendes ankler bundet til bordbenene. Hendes arme blev strakt frem og ligeledes hendes ansigt, idet man trak hendes tunge frem og holdt den med en pølsetang (det var igen køkkenpersonalet der udviste kreativitet).

Kvindens skiftende ansigtsudtryk mens hun med tungen ude af munden blev bollet af det mandlige personale, overbeviste endegyldigt om hendes kvaliteter som torturoffer.

Efter en times voldtægt var alle trætte, men kvinden udtalte sig rosende om behandlingen og mente at yderligere tiltag af denne art ville kunne fremtvinge en tilståelse.

De følgende dage forsøgte man med legemsbeskadigelse uden dog at gå til yderligheder. Man brækkede kvindens fingre og stak nåle under hendes negle, hvilket alt sammen viste sig utilstrækkeligt. Derpå garanterede man hende at hvis hun tilstod, var man villig til at skære tungen af hende efter tilståelsen, men at rækkefølgen nødvendigvis måtte være sådan, da hun jo ikke kunne tilstå uden sin tunge. Dette accepterede kvinden. Hun tilstod herefter at hun havde levet i utugt, - ikke i sit daglige liv - det havde aldrig havde været tilfældet og i øvrigt umuligt at praktisere, - men i tankerne havde hun bedrevet enhver tænkelig form for utugt. Bødlerne accepterede dette udsagn som en gyldig tilståelse. Herefter hængte de hende op i tungen (man brugte en mellemstor kødkrog), og køkkenpersonalerne afskar kvindens brystvorter. Efter tre timers eksalteret lidelse skar man som aftalt kvindens tunge af. Døden indtraf kort derefter.

I den efterfølgende tid kom der en stor tomhed over stedet. Alle de mandlige ansatte i fængslet følte at nådens sol var slukket. De begyndte at slå løs på hinanden og eksperimenterede med de nye torturmetoder som araberkvinden havde lært dem. Til sidst var alle fængslets hospitalssenge optaget af bødler og personale der havde fået smag for legen.

Meget mod regimets vilje blev man omsider nødsaget til at sende bud efter en psykolog som havde tortur som speciale. Men indsatsen hjalp kun lidt. Fængslet måtte nedlægges og de ansatte skaffes af vejen. Officielt forlød det at de arbejdede som frivillige ved et psykiatrisk hospital i Pakistan.

Den standhaftige skattenægter

Megan nægter at betale skat til sin konge, og kongen er en venlig mand som ikke plager sine undersåtter med tortur og vold; men der findes andre midler, og Megan er meget kilden ...

Første del

Der blev stille i slottets store hal da Megan, kendt i landsbyen som rødhårede Megan, blev ført ind. Hun så sig trodsigt omkring og tilkastede kongen et vredt blik. De to vagter som holdt Megan, rykkede hende i armene; men kongen gav tegn til at de skulle slippe. Han så venligt på Megan. Hun var smuk med sit røde bølgende hår, trodsige udtryk, blussende kinder og veldrejede skikkelse.

”Kvinde,” indledte kongen, ”jeg hører at du ikke vil betale skat til mig, din retmæssige konge, har du noget at sige til dit forsvar?”

”Deres majestæt, jeg ønsker at De er mig venligt stemt, men jeg har ingen penge, desuden er Jeres skatter alt for høje!”

Megan lød trodsig, men også nervøs. Hun vidste at kongen var en venlig mand, men der var måske grænser for venligheden.

”Tror du da at jeg ville pålægge dig og alle andre en sådan byrde, hvis ikke det var nødvendigt? Du ved at jeg er en retfærdig konge? ”

Megan blev mere modig.

”Kalder du halvdelen af min fattige indkomst for retfærdig!?”

”For at vise dig at jeg er en retfærdig konge, vil jeg IKKE lade din tunge skære ud for den bemærkning! Jeg ved du har skjulte midler, men alligevel nægter du at betale skat. Nogle steder straffes den slags med tortur og død! Sådan er det ikke her. Betal din andel og jeg lader dig gå.”

Megan genvandt sin trodsighed. Hun vidste at ingen nogen sinde var blevet torteret eller henrettet på kongens befaling.

”Intet, du kan gøre mod mig, kan få mig til at røbe noget! Det er MINE penge, og du fortjener ikke at få del i dem! ”

Nu blev kongen vred, han fik næsten lyst at bryde sine principper og lade hovedet hugge af Megan, men fik en bedre ide.

”Som du vil, Megan, du kender mit princip, intet hår vil blive krummet på dit hoved, men du kommer til at betale på anden vis for din ulydighed, og du VIL fortælle mig dine hemmeligheder inden du tager herfra. Vagter, før hende til kælderen, lad kældermesteren klæde hende nøgen og læg hende på bænken!”

Kongen havde en ide. Han ville kilde Megan indtil hun opgav sin trodsighed. Samtidig kunne han holde

sit løfte om ingen tortur og ingen henrettelse.

I kælderen holdt vagterne Megan mens kældermesteren fjernede hendes klæder. Det hele; kjole, underkjole, sko og strømper. Megan kæmpede imod, men til ingen nytte over for elleve stærke mænd som fandt stor fornøjelse i at udføre kongens ordre til mindste detalje. De lagde hende på den gamle torturbænk som ikke havde været i brug i mange år, med fødderne i gabestokken og armene bundet til bænkens anden ende. Derpå bandt kældermesteren et sort klæde for hendes øjne.

Til daglig havde kældermesteren ikke meget arbejde for der var sjældent nogen fanger, det meste af tiden gik derfor med at passe kongens vinkælder og fadebure. Så en fange var velkommen – ikke mindst en fange som Megan!

Kontrasten mellem gabestokkens mørke træ og Megans lyse hud, og kontrasten mellem det sorte klæde for hendes øjne og hendes røde hår var bevægende for den gamle kældermester. Megans øvrige yndigheder var også værd at kaste et blik på! Han havde gjort som befalet og spekulerede på hvad der skulle ske. I det øjeblik blandede kongens stemme sig i arrangementet.

”Tak for at du har forberedt tøsen så smukt for mig Mester Klaus. Jeg vil personligt afhøre hende.” Med et smil tilføjede han; ”lad os være alene!”

Kældermesteren bukkede, grinede til kongen og forlod kælderen. Kongen gik hen til Megan. Hans stemme blev streng.

”Du tror du er stærk, at du ikke kan knækkes, blot fordi jeg er en venlig mand, som afskyr vold. Vi får se. Jeg har alle rettigheder til at gøre med dig som jeg vil. Du skulle ikke have optrådt så højrystet og ikke være så sikker på din fremtid. Det har du mit ord på!”

”Deres majestæt, det er meget ubehageligt for mig at De ser mig på denne måde,” sagde Megan så undseeligt hun kunne.

”Du ved ikke hvad ubehag er; men du vil lære det!”

I det samme mærkede Megan noget der føltes som en fjer der kærtegnede undersiden af hendes arm, og da fjeren gled nedad, indså hun at den om lidt ville nå til hendes armhule. Hun blev chokeret. Var det på den måde at Kongen ville tvinge hende til at betale skat? Det var jo latterligt.

Latterligt eller ej; kongen havde planlagt en lang dag og en lang aften sammen med smukke Megan.

Fjeren tegnede små cirkler i midten af Megans armhule. Det var endnu værre end hun havde forestillet sig. Hun havde været forberedt på nogle dage i brummen, måske endda pisk, men dette ...

”Deres Majestæt ... det kilder! Hold op! ... Hiii ... iii ... hiii.”

Til Megans rædsel fortsatte fjeren ufortrødent ned

ad hendes side, ganske let strejfede den hendes følsomme ribben.

"Åh, Deres Majestæt, jeg be'r Dem, De driver mig til vanvid! Hold op!"

Men kongen stoppede ikke. Megan følte at fjeren bevægede sig ind mod hendes bryst, hen over den ene brystvorte . . . og den anden ... på vej til den modsatte armhule. Det mest nedslående for Megan var at hun ikke kunne tage armene ned.

Kongen begyndte at arbejde fjeren rundt om Megans navle . . . trak den hen over hendes stramme, dirrende maveskind. Det var næsten mere end Megan kunne holde ud.

"ÅH ... NEEJJ ... HOLD OP!! HIII HEEE HAAA ... "

Kildetorturen behagede kongen, og han vidste han langt fra havde spillet sine stærkeste kort endnu. Mens han kildede Megans mave, trommede han med en finger på gabestokkens træ. Megan forstod at det var et signal om at langt værre tortur var på vej.

Fjeren forlod Megans mave, og Megan anede ikke hvad kongen var i færd med indtil fjeren gled over hendes tæer. Det var rå, uforfalsket tortur!

"NEEEEEJ! HIIIII ... HAAAAAA ... ÅÅÅÅÅHHHHH!
STTTTOOOOOOOPPP!"

Megans fødder var det mest kildne på hendes krop - (det troede hun, men vendt bare!)

Megans reaktion fornøjede kongen yderligere, han

havde ikke tidlige vidst at det kan være så morsomt at kilde en ung pige på denne måde. Han ønskede sig næsten flere skattenægttere blandt sine undersåtter!

Nu skulle et af trumfkortene spilles ud. Kongen drejede fjeren så den spidse ende vendte frem. Uden mindste advarsel stak han den ind mod Megans ene fodsål. Virkningen udeblev ikke! Megans overkrop buede op så hendes hoved fløj bagud mellem hendes arme. Hendes bryster strittede op mod kongen, de hoppede fra side til side mens hun skreg vidunderligt hjælpeløst.

"ÅÅÅHHH!!! IKKE MER!!! STOOOP!!! JEG SIGER DET!!! DE MÅ FÅ ALLE MINE PENGE!! PLEEEASE!!!"

Kongen havde aldrig før hørt så dejlig en lyd. Således opmuntret lod han fjeren fortsætte sin vandring op og ned ad Megans fodsåler i en tid Megan følte som dage, men faktisk var det kun to timer!

En gang imellem holdt kongen inde så den stakkels pige kunne få vejret. Hendes lyse hud blev rødere fordi hun lo så meget, og blodet pumpede rundt i alle dele af hendes krop. Hendes hoved hamrede op og ned. Dette var en skæbne VÆRRE end tortur og død! Megan troede hun skulle dø af latter som den første pige i historien.

For kongen var ikke blot en venlig mand, han var

også en meget tålmodig mand. Da Megan havde gennemlevet fire timers kildetortur, meddelte kongen at det var spisetid. Hans spisetid, ikke Megans. Hun hørte den tunge dør lukke og faldt i søvn, så udmattet var hun.

Anden del

Megan vågnede til den barske virkelighed, og virkeligheden følte som FINGRE. Fjeren havde kildet hendes hud, men dette var TOTALT ANDERLEDES! Det var VANVID! Hun hørte flere stemmer i kælderen. Derpå kongens.

”Jeg besluttede at invitere min trofaste kældermester og mine flittige skatteopkrævere som du så skammeligt har gjort grin med, til at deltage i denne morsomme seance. De har aldrig før mødt en så indtagende skattenægter!”

Kongens venlige tonefald skræmte stakkels Megan mere end hans vrede kunne have gjort.

”Jeg betaler, jeg betaler, ... alle pengene ligger i ... ,” mere fik hun ikke sagt inden et nyt latterudbrud overvældede hende.

”HIII ... ÅÅHH ... NEEEEJ.”

Fingre kildede hende under armene, andre fingre holdt om hendes knæ og flere endnu holdt fast om hendes storetæer. Dette var ikke som fjeren, det var MEGET værre!

”OOOOOOHHHHH!!!

Megan troede hun havde nået grænsen med fjerren på fodsålerne, men nej. Hun vred sig som var hun ramt af elektrisk højspænding, da nye fingre gravede ind i hende. Åh Gud, hun troede hendes liv var forbi. Hænderne der holdt om hendes knæ, flyttede opad. Hun var MEGET kilden på inderlårene! Det opdagede hændernes ejermænd hurtigt. Andre fingre TALTE ribbenene i hendes hyperfølsomme brystkasse.

”Jeg tror jeg vil deltage.”

Det var kongens stemme. Kongen var ikke engang begyndt at kilde hende endnu.

Kongen havde velholdte negle, der passede sig for en konge. De var djævelske torturinstrumenter. Han prikkede med hævnende bestemthed midt i Megans fodballer. De skarpe negle løb op og ned. Uendeligt varede det for Megan, men for kongen og hans skatteopkrævere gik tiden hurtigt!

Omsider holdt de pause. Kongen og hans mænd hviskede sammen. Megan hørte kun halvt efter og kunne stadig intet se.

”Hmm,” sagde kongen, ”det var måske en ide. Det skal prøves.”

Megan fornemmede at en tilfreds mumlen bredte sig blandt de kongelige skatteopkrævere.

”Megan,” sagde kongen, ”det er en stor fornøjelse for mig og mine mænd at have dig her. Aldrig før har

vi haft så yndig en skattenægter eller en som var lige så kilden. Mester Klaus fortæller mig imidlertid at han mener, du kan gøre det bedre. Han mener der er flere måder at kilde dig på.”

Megan blegnede af skræk ved kongens ord.

”Vi ved du er kilden under armene, på ribbenene, på lårene og under fødderne, men mester Klaus siger at vi endnu ikke her prøvet alt. Han har derfor et forslag. Som din konge har jeg uindskrænket adgang til alle dele af din krop, og Mester Klaus foreslår at skatteopkræverne kilder dig de nævnte steder, mens jeg undersøger nye muligheder. Mester Klaus mener at dine kønsdele skal kildes. Du er jo en yndig ung kvinde, og mester Klaus' ide tiltaler mig meget.”

”NEEEJ! JEG SKAL NOK BETALE!” skreg Megan.

”Jeg har kun lovet dig at du slap for tortur og død. Ikke at du slap for at blive kildet. Betalingen snakker vi om bagefter.”

Sådan gik det for stakkels Megan. Skatteopkræverne og Mester Klaus kildede Megans ribben til hun spændte kroppen i en vældig bue. ”Værsgo' konge,” sagde han, hvorpå kongen kildede Megans strittende brystvorter. Megan troede hun skulle dø af kongens kildetortur.

”Inderlårene,” sagde mester Klaus. En skatteopkræver kildede Megans inderlår til hun bøjede knæene udad.

"Værsgo' konge," gentog Mester Klaus, og kongen befølte Megans mest hemmelige sted til han fandt hendes kærlighedsknop. Megan kunne ikke klare mere. Pludselig elskede hun kongen og alt hvad han gjorde, hun ønskede at dø af liderlighed under kongens hænder.

"Men dog, Megan," sagde kongen, "så megen fugtighed, er det for at glæde din konge?"

"JAAAH," skreg Megan, "KILD MIG!! HERRE KONGE!!"

"Som du vil Megan," svarede kongen. "Forresten, Megan, betalingen, vil du stadig ikke betale din skat?"

"Jeg betaler, jeg betaler, herre konge!"

"Du har allerede betalt med din tjeneste her, Megan. Jeg bestemmer, at du fra nu af ikke mere skal betale skat af dine indtægter!"

"Hvilken tjeneste?" snøftede Megan.

"Du er den mest kildne skattenægter som selv Mester Klaus har kendt, både jeg og mine skatteopkrævere har megen fornøjelse af at kilde dig. Derfor skal du ikke mere betale skat, i stedet bestemmer jeg at du en gang hver måned skal kildes her i kælderens fra nu og til du fylder fyrré år."

Da Megan hørte det, besvimed hun for alvor. Hun var trods alt kun lige fyldt nitten.

Det hele er ret enkelt

"Vi kan holde en kvinde liderlig i ugevis inden hun dør."

Det hele er ret enkelt: Du er en køn, velskabt pige med masser af hormoner og frække fornemmelser. Vi binder dig i en ydmygende stilling. Nøgen naturligvis. Så kender vi nogle tricks som gør dig liderlig, uanset hvor meget du stritter imod. Når du er blevet godt våd, begynder vi på torturen. Små elektriske stød på brystvorterne. Kun så det kilder. Vi lader en tynd elektrode glide op ad dig – som en kølig orm – på kinderne, omkring munden, omkring din tunge. Vi har et instrument som holder din mund åben så der er fri adgang. Ormen glider ned over din mave, – vi har masser af erfaring med elektrisk tortur. Og du vil jo gerne stå til rådighed for mandfolk som os, blive bollet ud i alle kroge. Du vil jo gerne.

Vi er ikke rå og voldsomme, og vi har ikke travlt. Vi kommer overalt og er lige glade med hvad der er intimt og hemmeligt for dig; vi kommer der – fuldstændigt demokratisk. Din kusse betyder ikke mere for os end dine øvrige kropsdele. Vi undersøger og tester. Lidt tortur på skamlæberne til de vokser. Så klemmer vi en smule til klitoris stritter frem. – Du får et elektrisk stød direkte på klitten. På den måde holder vi dig ophidset, men uden at du nogen sinde

får orgasme. Vi kan holde dig liderlig i ugevis på den måde.

Som sagt, vi kommer overalt. På læberne, ind i munden og bagerst på tungen. Vi holder dit hoved fast og stikker ledninger op i din næse.

Senere stimulerer vi din kusse. Vi forvandler den til en nålepude - det er vores særlige variant af akupunktur. Din klit, som er fugtig og glat og stritter indbydende frem, indhegnes af nåle der kun lige stikkes gennem huden. Vi sætter sitrende strøm til nålene. Vi sætter andre nåle i dine inderlår og binder ledninger om dine tæer. Når vi skruer op for strømmen, skriger du. Efter lang tid vil du dø af liderlighed.

Firebanden

Chris er en kvik og modig gymnasiepige. Da hun inviterer sine fire drengevenner hjem til en fræk sexleg, har hun forudset alt. Eller har hun? Nej, for Chris vidste ikke at drenge kan være SÅ frække og SÅ udspekulerede og SÅ søde.

Kapitel 1

Jeg havde tænkt meget på drenge de sidste måneder. Især på nogle af mine gode venner. Tænkt på hvad de ville synes om at tilbringe den kommende sommerferie sammen med en nøgen og bundet gymnasiepige! Mig for eksempel.

Et helt år havde jeg været optaget af selvbondage og læst historier på internettet om piger der bandt sig selv og derpå fantaserede om, hvad der kunne ske. Efterhånden opdagede jeg at historierne var temmelig ens. Pigerne blev altid opdaget af en ubarmhjertig mandsperson der klædte dem nøgne og gjorde unævnelige ting ved dem.

"NEEEJ!!!" skreg de hele tiden. Men var det virkelig den eneste mulighed?

Okay, mange aspekter ved historierne gjorde mig liderlig, men jeg fandt ideen om en grov mandsperson komplet uinteressant. Når jeg læste sande historier om folk der dyrkede SM, var det også tydeligt at aktiviteterne ikke var så fantasifulde som i - nå ja,

fantasien; og kvinderne havde stopord eller andre metoder som kontrollerede legen. De var ikke svage kvinder, tværtimod, de var i fuld kontrol med begivenhederne. Jeg ville være sådan en. Jeg ville bestemme!

Til læsning i bussen på vej til og fra skole havde jeg printet en bunke tekster fra et onlinearkiv med bondagehistorier, og ideen om at være bundet og nøgen foran en flok unge mænd sendte mig af sted på adskillige detaljerede dagdrømme. Jeg begyndte for alvor at overveje hvorledes jeg kunne virkeliggøre nogle af dem, men ikke sådan som disse historier normalt forløb. En ting var nemlig sikker; jeg ville selv bestemme.

En del af løsningen vinkede jeg faktisk til hver eftermiddag ved busstationen; det var fire af mine drengevenner. I en lille by som vores kender alle børn hinanden og vokser op sammen. Man danner grupper og konspirerer med og mod hinanden, men jeg havde altid foretrukket at lege med drengene, og mit omdømme hos de andre piger var ikke det bedste.

Mine foretrukne legekammerater blev kaldt "Firebanden" som mere eller mindre blev ledet af Mark, der var den ældste og havde overblik over vores ikke altid legale aktiviteter. Den yngste hed William og var sandt at sige en forsømt lille fyr der gjorde sit bedste for at leve op til de andre, - men sød.

Dertil solide Frederik hvis familie havde boet i byen i generationer, samt Carl der ubetinget var byens kønneste dreng.

Vi så mindre til hinanden nu da jeg som den eneste gik i gymnasiet, men venner var vi stadig. Hver eftermiddag hang de ud omkring busstationen eller blev regelmæssigt smidt ud af indkøbscentret. Som i andre landlige småbyer er der ikke meget at tage sig til for 16 - 17 årige drenge uden de store karrieremuligheder.

Jeg vidste at alle drengene havde interesse i mig - især Mark, som de andre drillede; "Mark og Chris sidder i et træ ..." Det var sødt, og jeg var også glad for Mark. Jeg var sikker på de alle havde mig med i deres fantasier.

Nu da sommerferien nærmede sig, tænkte jeg mer og mer på "Firebanden" og på hvad de mon ville synes om at spendere sommerferien i selskab med mig på en ny og anderledes måde.

Kapitel 2

Tæt på ferien gjorde jeg op med mig selv at jeg kunne og ville realiserer min dagdrøm. Jeg havde sovet med tre drenge fra gymnasiet, og de var alle søde, venlige, voksenagtige, og - specielt hvad angik sex - kedelige. Den sidste, Kenneth, var den fødte ægtemand. En dejlig fyr som gav mig kærlighed og respekt. Han var

faktisk ret god i sengen. Nå ja, i den traditionelle betydning hvor sex er en romantisk affære; den slags som mange kvinder vil myrde for at opnå. Desværre er jeg ikke 'mange' og selv om jeg kun havde fantaseret om det, vidste jeg at bondage, ekshibitionisme, og den der SM-ting var vigtige for mig. Det blev hurtigt klart at sådan var det ikke for ham.

Da først ideen havde sat sig fast mellem ørerne på mig, gik jeg til sagen med alvor, og som indehaver af en hvis teknisk begavelse (min far er ingeniør) tog det ikke lang tid for mig at finde på forskellige fikse bondagemekanismer som jeg selv kunne anvende, og som kunne bringe mig fri, når jeg ønskede det. Det tog meget længere tid at udfinde hvorledes jeg skulle indvie drengene i mine planer samt sikre mig, at vi forstod hinanden, men da det omsider var på plads, manglede jeg kun at indkøbe forskelligt isenkram og gå i gang.

Da bussen rullede ind, så jeg far vente på mig ved busstationen. Min far er stadig en flot mand, og vi er glade for hinanden især efter at mor døde for et par år siden. Han er mer eller mindre pensioneret og sidder økonomisk godt i det.

Da vi kørte op ad vores lange allé med gamle lindetræer, huskede jeg hvorfor jeg elskede dette

sted. Gården var lille, men havde nogle tønder land som blev brugt til at holde et par heste. Huset var et typisk gammelt gårdhus som far havde moderniseret. Der var en stor, velholdt stald med værksted og garage.

Far begyndte på aftenmaden, og jeg gik op og pakkede ud. Det var fredag. Vi havde en hyggelig aften, og efter at have spurgt til det kommende skoleår røbede han lidt genert at han ville besøge sin ny veninde, Mariann, som boede fire timers kørsel borte. Jeg forsikrede ham om at jeg var glad for, at de fandt så godt ud af det sammen, og efter otte måneder i et kaotisk gymnasium kunne jeg sagtens bruge nogle stille dage herhjemme. Vi småsnakkede, og far havde mere på hjerte.

"Chris, jeg ved at du kun lige har hørt om Mariann, men hun holder fødselsdag for sin yngste datter på tirsdag og spurgte, om jeg kan komme, også dig naturligvis. Hvad synes du?"

"Tja far, er det i orden hvis jeg sidder over? Jeg har set lidt frem til bare at holde fri her i huset."

Far svarede. "Er du sikker? Mariann vil gerne se dig."

"Hvis det er ok med dig, vil jeg altså helst blive her. Vi kan besøge Mariann senere i sommerferien hvis du synes."

"Nå ja, det bestemmer du helt selv Chris ... men vil

det være ok hvis jeg bliver deroppe i næste uge?"

Perfekt! Det betød at jeg havde hele næste uge til at arbejde på mit projekt.

"Det er helt i orden, far, jeg er virkelig glad for at I kan lide hinanden."

Jeg gik direkte i seng efter middagen og drev ind i søvnen mens jeg rekapitulerede min plan med Firebanden, mine bondagemekanismer og alt det vilde der forhåbentlig snart skulle ske.

Kapitel 3

Om morgenen vinkede jeg farvel til far da han kørte ned ad alleen, og inden han nåede udkørslen, var jeg i stalden for at konstruere min første rigtige bondageopstilling. Det skulle være en stram, ophængt stilling med arme og ben lige op og ned så drengene nemt kunne trække tøjet af mig. Jeg mente det var vigtigt, at rebene var stramme, så jeg fik følelsen af at være strakt, og jeg havde udtænkt en sikker metode som egentlig var ganske enkel. Det blev således: Jeg udsøgte en solid loftsbjælke. To reb kom op over bjælken og fastgjort med slipstik. Det er den slags knuder som Lucky Luke bruger til at tøjre Jolly Jumper. Når man trækker i den frie ende går de løs med det samme. Jeg havde købt komfortable, topkvalitet håndledsmanchetter som blev bundet til rebene. De frie ender af slipstikkene gjorde jeg så

lange at de hang ned forbi manchetterne. På gulvet stillede jeg en lav kasse således at når jeg stod på kassen, var det nemt at tage manchetterne på, og når jeg trådte ned fra kassen blev jeg helt udstrakt. Jeg havde nemlig opdaget at det var alt for ubehageligt at hænge frit i armene, det gjorde ondt, og jeg kunne næsten ikke trække vejret (til gengæld blev min mave dejligt strakt!). Efter en del justeringer passede rebene sådan at jeg lige akkurat kunne nå gulvet, når jeg stod på tæer. Når jeg så blev træt i tæerne måtte jeg hænge i armene, indtil jeg igen var nødt til at stå på tæer! Hvis det blev nødvendigt kunne jeg udløse slipstikkene med små ryk i de frie ender. Det virkede.

Herefter var jeg klar til at indlede anden del af planen.

Om eftermiddagen samlede jeg nogle papirer og spurtede på cykel ned til busstationen. Jeg satte mig på en bænk. 'Firebanden' kom som jeg havde håbet. Fire cykler i fuld fart.

"Hej Chris, vi vidste ikke, du var hjemme," råbte Mark.

"Jeg har sommerferie, hvad med jer?"

De hoppede af cyklerne og begyndte straks at snakke løs om hvad de havde rodet sig ind i og ud af i den seneste tid. Jeg blev glad da den velkendte følelse af at høre til og være sammen indfandt sig. Da jeg fik

en passende chance, spurgte jeg: "Hvad har I så planlagt for sommerferien?"

De blev lidt tavse. – Nå ja, ikke noget særligt, det sædvanlige, var den almindelige konsensus.

Jeg tog mod til mig: "Jeg har et forslag, som måske kan ændre på det ... hvis I altså er interesserede?"

De så overraskede på mig som om jeg var ved at planlægge et bankrøveri. Carl spurgte først:

"Måske ... hvad tænker du på?"

Det var nu eller aldrig.

"Okay, før vi går videre, så har jeg en historie jeg har hentet på internettet. Jeg vil gerne have at I læser den, og så mødes vi her i morgen og taler mere om det. Okay?"

De stirrede på konvolutten som jeg holdt frem. Carl sagde: "Vi skal bare læse historien, og så mødes vi her i morgen?"

"Præcis, det er det hele. Vi taler om det i morgen."

Jeg rakte dem konvolutten. "Læs den grundigt ... der bliver nemlig en quiz."

Jeg hoppede på cyklen meget mere nervøs og bange end min selvsikre slutbemærkning gav indtryk af. På vej hjem prøvede jeg at forestille mig, hvad drengene tænkte, når de læste historien om selvbondage, og hvad de ville drømme om i nat, – og hvad jeg selv ville drømme om.

Kapitel 4

Næste dag var Firebanden ved mødestedet før mig. De sad i græsset og ventede. Alle sagde hej, men ingen af dem kiggede mig i øjnene, og jeg troede jeg havde begået en trist fejltagelse.

"Hvad synes I om historien?"

Mark var den første der sagde noget. "Den ... den var ... jeg ved ikke ..."

"SEXET!" Busede det ud af William. Pludselig lo vi alle, og jeg holdt vældig meget af lille William i det øjeblik.

"Fortæl hvad historien er om Mark, efter din mening."

Mark begyndte nervøst, "altså ... noget om en pige som blev ophidset ved at binde sig selv, men så blev hun opdaget af nogle fyre, som behandlede hende dårligt og gjorde nogle ting ved hende, som altså ..."

Jeg spurgte: "Hvad med pigen?"

Carl svarede. "Det var sådan, altså uhyggeligt ... hun hadede alle mænd, men hun kunne godt lide ... du ved ... at fyrene rørte ved hende og - den slags."

Frederik tilføjede: "Ja altså ... hun havde sådan nogle, altså hun kom, når fyrene gav hende tortur."

"Orgasme," sagde Mark.

Vi fnisede alle sammen.

"Mark," sagde jeg, "jeg håber ikke du bliver sur, når jeg spørger om noget personligt?"

Mark så lidt forvirret ud. "Ja, okay."

"Vær nu ikke genert vel? Blev du også lidt ophidset af historien?"

"Ophidset?"

"Du ved godt hvad jeg mener, sådan sextet?"

Der kom mere fnis, alle så på Mark.

"Nå ja ... naturligvis, men jeg kunne ikke lide hvad de gjorde ved pigen."

Godt svar, tænkte jeg ved mig selv og fortsatte:

"Hvad ville I have gjort, hvis det var jer, som opdagede pigen?"

"Slippe hende fri," svarede de i munden på hinanden.

Jeg stoppede dem med næste spørgsmål. "Hvad nu hvis hun slet ikke havde lyst til at slippe fri?"

Efter en lang pause sagde Mark: "Hvad mener du egentlig Chris?"

Jeg tog en dyb indånding.

"Lad mig prøve på en anden måde. Hvad nu hvis det var mig, som var den pige? Hvad nu hvis jeg havde sagt at jeg godt kan lide jer og stoler på jer, og at jeg kan lide at være bundet og blive rørt ved? Hvad hvis jeg sagde, at jeg godt ville have at i piskede mig, så jeg fik orgasme? Og gøre andre ting lige som fyrene gjorde ved pigen. Ville I så gøre det? - altså sådan sextet?"

Jeg havde talt lynhurtigt og brændte i kinderne, det

her var sværere end jeg havde troet, selv om jeg havde øvet mig på det. De sad målløse uden at vide hvad de skulle svare. Jeg brød tavsheden.

"Ville I gøre hvad pigen ... hvad jeg ... bad om?"

Igen var der tavshed, indtil Mark talte: "Jah ... det ... tror jeg ..."

"Hvad med jer andre?"

Mere tavshed, så spurgte Frederik. "Mener du at du ville kunne lide, hvis alt det skete med dig?"

"Nej for pokker, overhovedet ikke. Pigen kunne kun lide ideen om at blive pisket en lille smule og rørt ved, men ikke alt det andet. Fyrene der fandt hende, var onde. Ingen ønsker den slags. Det gør jeg heller ikke. Jeg vil kun gøre det sammen med fyre jeg kan lide, og som også kan lide mig. Jeg vil aldrig gøre det med nogle fyre som vil gøre mig rigtigt ondt."

Mark spurgte: "Hvad ønsker du Chris, hvis vi skal være med?"

"Det her," sagde jeg. "Jeg har lavet en liste til jer. Hvis I synes det er ok, kan Mark emaile mig i aften, okay?"

De nikkede alle, og nu så de ivrigt på mig. Jeg var lykkelig, jeg havde klaret det. Jeg gav dem min liste og greb min cykel. Mens jeg pedalede hjemad for fuld kraft gennemgik jeg listen i hovedet.

Først og vigtigst: Jeg er altid den som bestemmer. Når jeg siger stop, skal I stoppe med det samme. Der

vil blive et "stopord", hvis jeg siger stopordet, skal I stoppe. Andre ord som jeg siger, skal I ikke rette jer efter.

Kun Mark, Frederik, Carl og William må deltage. Ingen andre må vide noget om det.

I må aldrig gøre noget som er farligt.

Hvis I følger reglerne helt ærligt, vil jeg gøre (næsten) alt hvad I beder mig om.

Hvis I alle er enige, så send en email.

Nu var katten sluppet ud af sækken, og det eneste jeg kunne gøre, var at vente.

Kapitel 5

Det blev ikke nogen lang ventetid. Jeg kastede mig over computeren da jeg kom hjem, og der var den allerede. En mail fra Mark som sagde, at de var enige om reglerne. Jeg sendte en svarmail og bad dem mødes med mig i vores stald præcis klokken ti næste formiddag. Et minut efter kom svaret: - 'OK, Firebanden.'

Straks om morgenen gjorde jeg min 'afklædningsopstilling' klar og testede den igen. Alting virkede; når jeg stod på flade fødder, blev jeg strukket helt ud så det trak i mine arme og i mit bryst, indtil jeg igen stillede mig på tæer. Det var en slags tortur. Jeg skulle blot sparke kassen væk, så ville jeg ikke kunne komme fri medmindre jeg trak i slipstikkene.

Med denne stilling kunne drengene taget tøjet af mig ved at trække min T-shirt op over hovedet og shortsene ned til gulvet.

Jeg skrev en seddel med instruktioner fordi jeg tænkte, at det ville være alt for kunstigt, hvis jeg først skulle forklare. Desuden kunne jeg nu have en knebel i munden så jeg ikke, eller næsten ikke, kunne sige noget. Jeg havde købt en, der passede mig. To gange testede jeg rebene for at være sikker på jeg kunne slippe fri. Sedlen og en lille ridepisk lagde jeg på en tønde så drengene ikke kunne undgå at se det. På sedlen stod at stopordet var "kaktus".

Jeg iførte mig et par korte shorts, T-shirt samt sokker og kondisko. Det ville sikkert gøre det mere spændende, når jeg blev nøgen et stykke ad gangen. Jeg smilede indvendigt ad min evne til at forudse det hele. Ha, ha, meget morsomt når jeg tænker tilbage på det. Iøvrigt mente jeg ikke jeg var særlig genert anlagt. Også på det punkt skulle det vise sig at jeg tog fejl.

Fem minutter i ti stillede jeg mig op på kassen, tog kneblen i munden, tog manchetterne på og sparkede kassen væk, så rebene øjeblikkeligt strammede til og trak mine hænder mod loftet. Stående på tåspidserne afventede jeg min skæbne. Tre minutter i ti var jeg drivende våd, men det var ikke af sved og ikke under armene. Jeg var tæt på at fortryde og fingerede

nervøst ved slipstikkene. Et halvt minut i ti hørte jeg cykelhjul i gruset på gårdspladsen og kraftige opbremsninger. Klokken ti drejede jeg hovedet mod døren og blev et øjeblik blændet af lyset fra den firkantede døråbning.

Firebanden kom ind som en gruppe, deres øjne sprang til min ophængte forlegenhed.

"Hej," sagde de en anelse usikkert. Carl tog sedlen, mens de andre stimlede sammen om ham. De læste et øjeblik, inden de igen vendte sig mod mig.

"Okay," sagde Mark, "vi troede ikke helt på det."

De studerede min ingeniørkunst med forbavsede øjne. Jeg var allerede træt i tæerne og blev nødt til at fjedre lidt. Lidt efter strammede det sådan i min brystkasse at jeg igen løftede mig op tæer, - og så igen det samme. Drengene så hvorledes jeg var tvunget til at fjedre op og ned.

"Wauw," mumlede lille William da han indså princippet, "det er smart fundet på."

Det gjorde mig stolt, og jeg fik en ny ide; jeg ville teste dem med det samme. Derfor rystede jeg kraftigt på hovedet.

"Slip mig fri!" sagde jeg. Sådan lød det ikke helt gennem knebelen, men det var det, jeg mente, og drengene kunne godt forstå det. De blev tydeligt usikre.

"Hun vil ikke alligevel," sagde Carl.

"Skal vi slippe dig fri Chris?" spurgte Frederik. Jeg nikkede voldsomt. Carl og Frederik rakte efter rebene. Fjolser! Tænkte jeg, har de ikke fattet det?

"Vent lidt," sagde Mark.

De andre så forvirrede ud.

"Hvad mener du?" Spurgte Carl, "vi er nødt til at slippe hende fri, vi lovede at gøre som hun siger."

"Hun har ikke sagt stopordet," sagde Mark. Mark havde fattet det!

"Men?"

Stilhed. Så bredte der sig nogle enorme smil på deres ansigter så man skulle tro, det var juleaften.

"Kom herover," sagde Mark, "vi lægger en plan."

De stimlede sammen om Mark i et hjørne mens de kiggede hen på mig med blikke, som var forundrede og forventningsfulde. Det her var også juleaften for mig. Hvad ville de gøre? Det var jo trods alt mig som havde lagt planerne. Jeg kunne ikke høre hvad de sagde, men et par enkelte sætninger nåede mig.

"Hun er lækker."

"Hun er sød."

"Vi skal altså gøre det langsomt?"

"Hele dagen?"

Det her var mere end jeg havde turdet håbe på, bortset fra at jeg plejer at blive færdig temmelig hurtigt. 'Hele dagen' lød ret overvældende.

De nærmede sig igen, og alene måden de gik på,

var alle anstrengelserne værd. De gik i slowmotion. Det vil sige, det gjorde de selvfølgelig ikke, jeg oplevede det bare som var det slowmotion. De gik som mænd mod et mål, de gik som *gunslingers* med aftensolen i ryggen og drævende skridt, de gik som jægere der har indkredset et bytte og har al tid i hele verden til at afslutte jagten. Støvet rejste sig langsomt, tindrede i solen og bølgede om deres slidte støvler og klirrende sporer. Alt sammen i min fantasi. Men deres ansigter var åbne og varme, og det var ikke noget jeg bildte mig. Bulerne foran i deres cowboybukser var heller ikke indbildning da de stimlede sammen om mig.

"Husk det nu," sagde Mark, "vi gør det langsomt."

Jeg var helt enig med med Mark.

"Tag skoene af hende."

Frederik og Carl gik i gang med at fjerne mine sko og sokker. Jeg havde egentlig forestillet mig at jeg hurtigt skulle være nøgen, men nøgen på en selvsikker måde så jeg stadig var i kontrol. Jeg forestillede mig hvorledes min stærke kvindelige udstråling simpelthen ville dominere drengene. Det her lå en smule uden for planen.

Det utrolige var at jeg pludselig følte mig nøgen alene på grund af de bare tæer, samtidig var jeg hele tiden nødt til at vippe op og ned fordi jeg var så strakt. Drengene betragtede mine bevægelser. Det

her havde jeg selv fundet på, og det var ret ydmygende.

Jeg havde ikke tænkt så meget over at selve ydmygelsen ved at blive klædt af kunne være noget særligt, men drengene opførte sig anderledes end jeg havde forventet. Hvad pokker havde de gang i?

På sedlen havde jeg skrevet; "Tag tøjet af," og derefter "Pisk med ridepiskan," samt "Stopord er 'kaktus'." Underligt at min fantasi ikke havde evnet at komme op med noget mere originalt når den nu ellers var så veludviklet.

"Kild hende under fødderne," sagde Mark.

Der stod ikke noget på sedlen om at kilde, heller ikke om fødder. Frederik og Carl begyndte at kilde mig under fødderne, de brugte fingrene, og lidt efter måtte jeg vrikke med fødderne og flytte på benene.

"Bliv ved," sagde Mark. Jeg blev nødt til at sætte fødderne fladt ned. Lidt efter blev jeg nødt til igen at stå på tæer for at kunne trække vejret. Så kildede de mig igen under fødderne.

"Det virker," sagde Carl. De kildede mig mellem tæerne, det var langt værre. Uvilkårligt sparkede jeg ud. Jeg havde ikke gjort ankelmanchetterne fast.

"Bind hendes ankler sammen," sagde Mark, og vupti blev manchetterne låst sammen med de små spænder, der sad på dem. Det var nogle ret dyre manchetter jeg havde købt.

De kildede videre på fodsålerne og mellem tæerne, og jeg vrikkede op og ned med fødderne mer og mer forvirret, jeg kunne ikke sparke, men kun vrikke med tæerne. Jeg kunne selvfølgelig heller ikke bruge stopordet, bare fordi de kildede mine tæer selvom det ikke stod på sedlen, det ville være for flovt, desuden ville jeg gerne ... hvad det nu ellers var drengene ville.

Lille William var gået om bag ved mig, og pludselig mærkede jeg et ganske let kild mellem mine inderlår.

"Umpf!" Udbrød jeg og skubbede uvilkårligt enden fremad. Jeg ved jeg har pæne, slanke ben, og at de stak ud af et par velsiddende, løse shorts. Frederik og Carl trak sig hen ved siden af Mark som sad på en tom tønde og kiggede på mig. Hvorfor helvede sad han bare der? Hvorfor gik de ikke i gang med det de havde fået besked på? Det som jeg havde planlagt.

Den pludselige bevægelse jeg kom til at gøre, da William kildede mig bagfra, overraskede mig. Den var ukontrolleret, og det var som om jeg tilbød drengene min kusse. Det var nemlig ikke kun drengene som havde buler i bukserne, mine egne shorts bulede også, - især med den bevægelse.

"Bliv ved William," sagde Mark. William lod et strå eller en pind eller hvad det nu var, glide op mellem mine inderlår bagfra. Efter den første overraskelse var det selvfølgelig ikke slemt, det var måden det blev

gjort på, der chokerede mig. Det var virkelig frækt planlagt. Mark, Frederik og Carl sad på tønderne og kiggede, mens William stod bag ved mig og gjorde det frække.

Han var god til det! Det var slet ikke ubehageligt! Men kombineret med at jeg var nødt til at fjedre op og ned på tæerne (hvorfor helvede havde jeg fundet på den åndssvage detalje?), mens drengene bare sad og kiggede, gjorde det ydmygende. Det mærkelige var at min liderlighed, som havde været lidt på retur i de første minutter efter firebandens ankomst, blussede op igen. Og jeg havde sgu' stadig al tøjet på undtagen sko og sokker!

Mark rejste sig.

"Giv mig pinden William," sagde han. Han stod damned tæt på mig og så mig meget voksent ind i øjnene. Var han virkelig blevet så voksen? Tænkte jeg.

"Hold den," sagde han til mig og satte pinden ind mellem mine knæ. Hvad I helv ... men uvilkårligt greb jeg pinden med knæene.

"Hvis du taber den, så ..."

Han uddybede det ikke. Han vidste det sikkert heller ikke. Men det virkede! Jeg måtte ikke tabe pinden for så ...

Den værste trussel han kunne komme med på det tidspunkt, var nok at de ville gå deres vej. Det ville ikke være til at bære. Jeg klemte med knæene om

pinden alt hvad jeg kunne. Åndssvage pind! Den forrykkede fuldstændigt magtbalancen. Nu havde jeg fået en ting mere at tænke på foruden det med at fjedre op og ned på tæerne. Jeg måtte holde fast i den pind, ellers ville de gå deres vej! Og det var det sidste jeg ønskede lige nu. Rent til grin. Tingene skulle gå, som jeg havde planlagt - basta!

Mark tog mig om hagen. Om hagen! Hvad bildte han sig ind? Og hvorfor var jeg så våd?

"Du er sød," sagde han. De tre andre nikkede.

Jeg ville ikke være sød, jeg ville være en heltinde som nedlagde mænd med min uimodståelige kvindelige udstråling!

Mark sagde: "Du er underlig Chris, pigen i historien ville ikke have at fyrene tog tøjet af hende, men du vil godt have det."

"Tag nogle strå," fortsatte han, "de stiveste I kan finde."

Frederik og Carl satte sig på et par kasser lige ved siden af mig. Jeg holdt stadig pinden mellem mine knæ og fjedrede i mine strakte arme. Så begyndte de lige så stille at prikke mig op ad lårene.

"Du har pæne ben, Chris," sagde Carl, "man kan faktisk se helt ind shortsene. Dine shorts er ret løse."

Så tag dem dog af! Sagde jeg inde i hovedet, det her er for ydmygende. Men jeg kunne ikke få mig selv til at bruge stopordet.

De prikkede mig ind i buksebenene. Mark åbnede shortsene foran og trak dem lidt ned så nogle af kussehårene stak op. Jeg havde ingen trusser på under shortsene. Det er sådan en sexet fornemmelse at gå uden trusser uden at andre ved det. Men nu vidste drengene det. De prikkede mig lige så stille hele vejen langs kanten af shortsene og på maven hvor shortsene stod åbne. William stak sit strå ind i mit ene bukseben og prikkede mig på siden af kussen.

"Urff!"

"Man kan se kussen," hviskede han. Den lille frække laban. Jeg elskede ham i det øjeblik. Bliv ved, skreg jeg lydløst inde i mig selv. Drengene var ligeglade. De gik videre med deres egen plan, og jeg forstod for alvor at de havde en plan. William og Carl prikkede op i mine bukseben på begge sider af kussen. Jeg gav et nyt ryk, - og så tabte jeg pinden mellem knæene!

Pludselig blev jeg bange, hvad ville der ske når jeg tabte pinden?

"Du tabte pinden," sagde Mark. "Det var ikke så godt. Vi havde ellers tænkt at du skulle have shortsene af og have orgasme, men nu må det vente lidt."

Jeg var rasende og liderlig på en gang. Det kunne de ikke være bekendt! Jeg var vant til selv at tage mine orgasmer, men nu kunne jeg ingenting gøre.

Altså bortset fra at bruge mit stopord eller begynde at fumle med slipstikkene, men det var der jo ingen fornuftig grund til.

Drengene hviskede med hinanden, og Mark sagde: "Vi har besluttet at du må få orgasme selv om du tabte pinden, men på en betingelse."

Jeg gloede på ham. Han tøvede, og Carl hviskede, "sig det Mark."

Mark sagde, "du skal selv tage shortsene af. "

Jeg gloede endnu mere tåbeligt på ham. Jeg kunne sgu' da ikke tage shortsene af, sådan som jeg stod.

"Jo du kan," sagde Mark som svar på mit udtalte spørgsmål, "hvis du vrider dig så meget, at de glider ned!"

Jeg forstod, jeg skulle vride mig vellystigt, mens drengene så på det indtil mine shorts gled ned. Det var vildt, men jeg var nødt til det, og på en måde ville jeg jo gerne.

Jeg begyndte at vride mig. Drengene smilede. Jeg trak maven ind og løftede mig i armene. Jeg kunne ikke. Prøvede igen. Nej, jeg kunne ikke. Lidt efter sagde Mark.

"Vi må hellere hjælpe dig, vi løser dine ben, så du bedre kan sprælle!"

De skilte ankelmanchetterne fra hinanden.

"Spræl så!"

Ved Gud, jeg gjorde det. Sprællede alt hvad jeg

kunne. Jeg vred mig og gned benene mod shortsene og lidt efter lidt gled de ned over hofterne. Drengen sad på tønderne med opspilede øjne.

"Wauw," hviskede William, "det er striptease!"

Han havde ret, det var striptease, og det havde jeg overhovedet ikke planlagt. Jeg kæmpede med mine shorts indtil jeg mærkede den kildrende fornemmelse, da stoffet løsnede sig, gled nedad og - blev hængende på mine hofter! Fordømte shorts! Fordømte hofter! Jeg var lige ved at græde. Carl bøjede sig mod Mark og hviskede et eller andet. Mark rejste sig.

"Vi vil godt hjælpe dig lidt med tøjet."

Jeg nikkede.

"T-shirten, er det i orden?"

Selvfølgelig, det havde jeg jo forberedt mig på. Mere nikken. Mark tog fat i min T-shirt og trak op. Okay, - med Mark stående så tæt på var det mildest talt mere spændende end da jeg bare fantaserede om det. Men det var i det mindste normalt; det indgik i min plan om at drengene skulle se mine bryster. Det var meget spændende da T-shirten gled op over brysterne, og Mark stod lige der. Jeg ventede på at den skulle komme op over mit hoved. Men så standsede han da T-shirten sad omkring mit ansigt! Jeg mærkede at han fjernede sig.

"Prøv igen," sagde Mark.

Prøve hvad? tænkte jeg.

"Prøv om du kan få shortsene af nu!"

Uvilkårligt vrikkede jeg med hofterne, men stoppede brat da jeg fattede, hvad Mark havde sat gang i.

"Hvis du hopper, kan det være de falder ned!"

Åh nej. Jeg havde planlagt at drengene skulle se mine bryster, men det var ikke planlagt at de skulle se mine bryster *hoppe!*

Kapitel 6

Men sådan blev det. På en måde kunne jeg ikke lade være. Jeg hoppede og vred mig og mærkede mine bryster danse ved bevægelserne (jeg har heldigvis små faste bryster). Der var total stilhed. Det eneste jeg kunne se, var indersiden af den forbandede T-shirt! Trods min forvirring og ophidselse – både erotisk og i almindelighed – fornemmede jeg stilheden. Jeg formodede at drengene stirrede betaget på mig (som planlagt), men de gjorde også noget andet. Hvad? Selvfølgelig. De spillede pik! Med T-shirten over ansigtet var jeg forvandlet til et perfekt og hjælpeløst offer for deres pikspilleri. Erkendelsen af at deres plan var bedre end min, gav mig det ekstra raseri som omsider fik shortsene fri. Jeg sparkede til de landede omkring mine fødder. Som et tabt redningsbælte, tænkte jeg. Men jeg havde i det mindste klaret det. Lyden af tilfredse grynt nåede

mig. Derefter lyden af lynlåse.

"A hien æk," sagde jeg. Det betød 'tag T-shirten væk'. De forstod det udmærket.

"Behold bare T-shirten på," sagde Mark. "Den er ikke i vejen!"

Jeg mærkede at de stod tæt omkring mig. Det var på en måde sådan jeg havde forestillet mig det, alligevel var det helt anderledes. Hvis bare de ville fjerne den T-shirt! Men Mark overtrumfede mig igen. Han sagde:

"Skal vi gå nu?"

Jeg var lige ved at græde. Jeg ville aldrig kunne holde ud at se dem igen hvis de gik nu. Det ville være det totale nederlag. Jeg havde ikke brug for et stopord, jeg havde brug for et 'I må ikke gå ord'. Det eneste jeg kunne, var at ryste på hovedet.

"Vi har fundet noget, du kan stå på."

Jeg mærkede at de løftede mine fødder op på en kasse. Nej på to kasser.

"Vi binder dine fødder så de ikke glider."

Jeg protesterede ikke, da mine smarte ankelmanchetter blev fæstnet til hver sin kasse. Jeg protesterede heller ikke da de forsigtigt trak kasserne fra hinanden til jeg næsten hang i armene igen og fødderne var placeret et godt stykke fra hinanden. Jeg opdagede, at jeg ønskede at hænge i armene, ønskede at min mave blev strukket, ønskede at ... jeg vidste

det ikke.

Tavshed. Derpå Marks stemme.

"Chris, vi har ikke ... en pige ... vi vil gerne ... røre ved dig ..."

Carls stemme fortsatte. "Hvis du ikke vil have det, så sig stopordet."

Jeg sagde ingenting.

De begyndte med brysterne. Jeg troede, jeg havde erfaring med at blive taget på brysterne. Jeg havde jo bollet med tre fyre, som alle havde krammet mine bryster. Firebanden krammede ikke. Deres hænder var så blide. De undersøgte tøvende, og det varede længe inden de kom til brystvorterne. Jeg kunne ikke mærke hvem der gjorde det, men jeg tror de skiftedes. De rørte ved mig flere steder på en gang. På maven og på enden. Dernæst på inderlårene.

"Kussen," sagde William. Jeg mærkede hans hånd, den var ganske forsigtig.

"Hun er våd, har hun ... ?"

"Nej, hun er liderlig," sagde Mark.

Jeg var liderlig som et helt harem. De mærkede det allesammen, og deres fingre blev mer sikre, mer krævende. På en måde havde jeg kontrol over dem, for jeg kunne bare sige stopordet, men de havde kontrol over mig, for jeg kunne ikke sige stopordet så længe jeg af al magt ønskede, de skulle blive ved - giv mig dog orgasme!

Jeg vidste fra historierne at mændene tvang pigerne til at få orgasme, og forstod det ikke rigtigt, men nu opdagede jeg at jeg blev pint meget værre - eller bedre - når jeg ikke kunne få orgasme. Jeg ønskede de skulle gøre alle de ting, jeg havde læst om, og det ville de selvfølgelig ikke, de var jo mine venner. De pinte mig ved ikke at gøre ret meget. Det var faktisk meget indviklet! Og fuldstændigt omvendt af hvad jeg havde troet. Det var som om Mark igen læste mine tanker, for i det samme sagde han:

"Den historie vi læste, er helt forkert, vi kan holde hende ophidset så længe vi vil, uden at hun får orgasme."

"Hmrff!" sagde jeg inde i knebelen. Jeg havde virkelig ikke brug for et stopord, men derimod et bliv ved ord. Det havde jeg slet ikke tænkt på. Sådan er det med planlægning, hvilket jeg for alvor lærte den formiddag.

"Nu skal I se," sagde Mark. Alle hænder forsvandt. Et sekund tænkte jeg at nu går de alligevel. Så mærkede jeg at Mark igen tog mig om hagen. For en time siden blev jeg vred over det eller i hvert fald overrasket, men denne gang var jeg ved at smelte. Det var vidunderligt ydmygende. Den anden hånd lagde han på min kusse. Han gjorde det så sikkert som en voksen mand. Ååh, jeg snøftende, så dejligt var det. Ganske blidt undersøgte han min kusse.

Fandt klitten og voldtog mig med sine dejlige fingre. Jeg skubbede til kasserne med tæerne, bevægede underlivet mod hans fingre. Endelig fik jeg min orgasme. Belønningen for en masse arbejde.

"Hvad var det?" Spurgte Frederik.

"Hun fik orgasme," sagde Mark.

"Det så lækkert ud," sagde Carl.

Så lækkert ud! Det var jo mig som skulle se på dem og betvinge dem med min kvindelige power. Men jeg havde en T-shirt for øjnene, og det var Firebanden som så på mig, mens Mark viste dem, hvorledes man betvinger en pige. Ikke med vold, men med ... det ved jeg heller ikke. Noget som drenge har.

"Hvordan gjorde du?"

Det var Williams stemme. – William, William, William.

"Vil du prøve? Jeg kan godt vise dig det."

Ved Gud, de gjorde det. Allesammen. Den ene efter den anden. Jeg ved ikke rækkefølgen, men jeg fik orgasme. To gange, fire gange. De vidste endda hvornår det var tid at standse. Vidste at nu var vi færdige. Derpå slap de mig fri uden videre – ingen brug for stopord. Jeg krøb sammen på gulvet med ømme lemmer og lukkede øjne.

"Er du ok," spurgte Mark. Ja for helvede, jeg var ok og skide glad og skide vred på Firebanden som havde behandlet mig så dejligt og så frækt. Det var gået helt

anderledes end jeg havde forestillet mig. Jeg rejste mig og greb mit tøj.

"For helvede!!" råbte jeg, "hvor er I stride!!"

Jeg for ud ad døren og op til vores hus og smed mig på sengen. Lidt efter hørte jeg cykelhjulene knase mod gruset. Jeg åbnede min computer og skrev en mail.

"Undskyld, - jeg elsker jer. Vi ses. Chris."

Et kvarter efter kom svaret. "Vi elsker også dig. Firebanden."

Det blev en god sommer. Måske den bedste i vores liv. En sommer som forandrede os alle. Noget voksede i os, og det er gået os godt senere i livet. Frederik er blevet en agtet borger som stiller op til næste borgmestervalg. Smukke Carl er skoleinspektør på mit gamle gymnasium - af alle steder. Lille William driver et ingeniørfirma, og jeg har mine anelser om hvor hans interesse for teknik stammer fra. Mark er en anerkendt forfatter med rimelig succes, og selv er jeg journalist med alt for mange rejsedage. Vi mødes stadig når vi er i byen. Så vidt jeg ved, er alle godt gift undtagen mig som lever alene. Jeg ved ikke hvorfor.

Nala og Sheila

Nala og Sheila blev fanget ved daggry. Mændene slog lejr på stedet og voldtog dem, og da ingen orkede mere, begyndte de på torturen. Et primitivt stillads blev fremstillet af tynde rafter. Pigerne blev bundet med armene til den øverste rafte, og deres ben blev fæstnet til den nederste rafte. De blev ikke kneblet, for pigerne var langt væk fra deres boplads, og kun

mændene kunne høre deres skrig.

Mændene brugte deres kunnen som pelsjægere. På begge piger løsnede de huden omkring brysterne og trak derpå huden af fra kroppen og ud mod brystvorterne. De frigjorde hudstykkerne ved at skære brystvorterne af. Derpå gentog de processen på pigernes maver. Metodisk trak de huden af deres kønsdele.

På to timer tog de langsomt livet af pigerne. Sheilas øjenlåg blev skåret af, og hendes smukke brune øjne gnedet med sand. Knive blev stukket i knæ og albuer og leddene brækket op.

Da mændene tog af sted, levede Nala og Sheila endnu; men fordi mændene havde ladet sig opholde så længe, kom de for sent til den endelige kamp, og det var måske den dybere bestemmelse med de to pigers skæbne.

Samarkand

Hun eksperimenterede med selvbondage i naturen. Den slags kan være farligt - og morsomt!

Jeg havde været hjemme i tre uger efter et job i Saudi Arabien og var begyndt at kede mig. Jobbet havde heller ikke budt på de store muligheder for at dyrke min lille hobby selv om det er en ret uskyldig sag. Jeg er dieselmotormekaniker og eneste kvinde blandt en flok olieindsmurte mekanikere, men når trangen kommer over mig, tager jeg ud i naturen og dyrker selvbondage.

Det var sidst i august og vejret lod til at holde sig lunt længe endnu. Vejret er vigtigt eftersom en stor del af spændingen for mig består i risikoen for at blive afsløret uden en trevl på kroppen.

Lørdag morgen samlede jeg mit grej og kørte til et øde skovområde som jeg kendte fra tidligere. Der er stier mellem lave bakker hvor store mængder enebærbuske udgør det meste af vegetationen. Enebær er ikke ret høje, men tætte nok til at begrænse udsigten til omkring tredive meter. De findes på steder hvor der er for tørt til pinjetræer, og disse områder er ikke særlig brugte af turister som foretrækker de smukke pinjer. På denne tid af året ville de ligge øde hen.

Klokken ni drejede jeg bort fra landevejen og fulgte et støvet hjulspor inden jeg parkerede ved en udtørret bæk, som krydsede vejen. Da jeg standsede motoren, følte jeg stedets ensomhed. Jeg kunne høre nogle få fugle, men havde ikke set andre biler eller mennesker. Jeg følte mig totalt alene.

Mit bondageudstyr, remme og manchetter med lås, pakkede jeg i en praktisk lille rygsæk til dagture sammen med mad og vand. Dernæst placerede jeg en nøgle til låsen under en sten bag en busk sammen med en ekstra bilnøgle. Jeg fandt det usandsynligt at bilen ville blive stjålet, men bedst at være sikker. Den anden nøgle medbragte jeg.

Herefter vandrede jeg i omkring tyve minutter langs det udtørrede vandløb. Jeg kalkulerede at det ville tage mig cirka fire timer at gå tilbage med anklerne bundet med en kort rem, men vidste at hvis jeg holdt mig til vandløbet, for jeg ikke vild.

I en lille lysning tog jeg alt mit tøj af. Jeg bandt mine ankler med remmen, puttede tøjet i rygsækken og tog rygsækken på. På det tidspunkt syntes jeg jeg hørte noget, men det var kun en flok fugle der fløj op. Jeg havde en effektiv knebel til at tage i munden. Det gjorde jeg og spændte den stramt om nakken.

Dernæst hænderne om på ryggen og manchetterne om håndleddene. En kort pause inden den endelig beslutning. Jeg spurgte mig selv om jeg virkelig

ønskede at gennemføre det. Alt syntes OK, jeg smækkede låsen, nøglen i rygsækken var nu uden for min rækkevidde. Med besvær kæmpede jeg mig på fødderne og begyndte den besværlige vandring tilbage med små skridt.

En ting fandt jeg hurtigt ud af: Sand er meget vanskeligt gå i med en kort rem mellem anklerne. Jeg var kun kommet tyve meter da jeg snublede første gang. Jeg rullede, så jeg faldt på højre arm i stedet for på ansigtet, heldigvis lå der ingen sten. Dernæst opdagede jeg at det var meget anstrengende at komme på benene igen med hænderne på ryggen. Jeg var i gang med det andet forsøg da jeg hørte noget, som fik mit blod til at isne. En stemme sagde:

"Se, Igor. Det må være slavepigen som løb væk i nat. Lyshårede kvinder plejer ikke at løbe rundt alene."

Jeg vred mig rundt og lokaliserede en dreng på cirka fjorten år. Jeg er ikke specielt god til at gætte folks alder, men hans stemme havde den brudte klang som betød, den var i færd med at ændre sig. En anden dreng, som var et par år yngre, stod ved siden af ham. De lignede hinanden så meget at de måtte være brødre. Begge to var i blå jeans, T-shirts og hvide huer med skygge. Den ældste havde en rygsæk, og begge to bar luftbøsser. Den yngste sagde: "Skal vi tage hende med tilbage til karavanen, Ivan?"

"Nej Igor. Vi kan få mere for hende i Samarkand . Desuden kan vi selv bruge hende inden vi sælger hende."

Det fik mig til at panikke. Det ultimative mareridt er at blive fundet af nogen som vil bruge ens hjælpeløshed til voldtægt. Så indså jeg at de to virkede lidt for unge til voldtægt og blev en smule rolig.

"Hold hendes hoved nede, Igor. Hun kan ikke gå med den korte rem."

Den yngste dreng, 'Igor', holdt mit ansigt mod jorden mens 'Ivan' fjernede remmen mellem mine ankler. Sammen greb de mig i armene og trak mig op.

"Kom så pige, vi har langt at gå."

Jeg gjorde modstand. Jeg ville ikke gå hvor som helst, og sagde det så godt jeg kunne gennem knebelen.

"Forstår du hvad hun siger, Igor?"

"Nej, jeg forstår det ikke, Ivan. Må jeg piske hende hvis hun ikke adlyder?"

"Ja."

På dette tidspunkt forstod jeg at de var dybt indfanget i et eller andet fantasiland, men det var jeg næppe den rette til at kritisere dem for. Min bekymring gik lige nu på hvor meget de sammenblandede fantasi og virkelighed. At tale om pisk er en ting, at gøre det er noget andet. Så slog det

mig at Ivan ikke var gammel nok til at have kørekort. For at komme helt her ud måtte der være en voksen sammen med dem, en person som levede i den virkelige verden.

Ivan hængte sin rygsæk om halsen på mig så jeg bar begge rygsække hvorefter de skubbede mig afsted. Jeg følte mig som en slavepige.

Vi vandrede omkring en kilometer til drengenes lejrplads. De havde slået lejr på nordsiden af en lille bakke i en gruppe små pinjetræer. Jeg så et telt og en bålplads med en stabel brænde. Ivan bredte et tæppe ud. Han ledte mig hen til tæppet, tog rygsækkene fra mig og skubbede mig ned at sidde. Med en snor bandt han mine ankler sammen. Han tog sig også et grundigt kig mellem mine ben, men rørte mig ikke mere end nødvendigt.

"Igor, få gang i ilden."

Jeg var igen ved at blive alvorligt bange. Der var tilsyneladende ingen voksne, vi var langt fra væk fra vejen, og jeg blev mer og mer hjælpeløs. Jeg protesterede gennem kneblen, men det blev ignoreret. Ivan gik over til ilden. Han lagde en teltstang af metal ind i gløderne og vendte tilbage med en forkullet gren. Uden videre skubbede han mig om på siden, satte et knæ i ryggen på mig og tegnede et eller andet på min bagdel.

"Hvad gør du?" spurgte Igor.

"Tegner der hvor hun skal brændemærkes!"

Jeg klynkede af skræk. Ivan lændede sig frem og hviskede i mit øre: "jeg håber du kan brumme 'Stars and Stribes'. Det er dit stopord!"

Jeg var for chokeret til at reagere.

Højt sagde han: "Kom med brændjernet, Igor, jeg holder hende."

Jeg begyndte at brumme vildt "Stars and Stribes!" Ivan fjernede knæet fra min ryg og løsnede kneblen jeg havde i munden.

"Vil du virkelig stoppe? Vi havde ikke tænkt at brændemærke dig for alvor."

Han fiskede nøglen frem fra rygsækken og befriede mig. Jeg stønnede af smerte da jeg satte mig op.

"Hvad ved I om den slags?" mumlede jeg.

"Internettet, godt sted at lære. Vi så da du tog dit tøj af, og tænkte vi ville lave sjov med dig. Jeg håber det var lige så sjovt for dig som for os."

"Det ved jeg ikke. Spørg mig igen senere."

"Spis sammen med os. Vi kan holde dig bundet imens hvis du gerne vi have det."

"Nej tak."

Jeg skyndte mig at finde mit tøj. Det var flovt at være nøgen over for de to teenagedrenge. Men jeg kunne jo dårligt bebrejde dem noget.

"Hvor er din bil?" spurgte Ivan. Jeg fortalte ham det. Igor rakte mig en kop te og en branket pølse. Da

vi havde spist, fulgte drengene mig tilbage til min bil.
"Mit rigtige navn er John, min bror hedder Joe. Vores far har kørt os herud, han henter os i morgen. Hvad hedder du?"

"Kirsten."

John rakte mig min rygsæk og et stykke papir.

"Her er vores email. Skriv til os hvis du har lyst til at gøre det igen. Det kan være farligt at gøre det alene!"

Jeg hoppede ind i min bil.

"Tak," sagde jeg, "måske."

Hjemme i min lejlighed smed jeg tøjet og gik ud på badeværelset. I spejlet så jeg kullet på min bagdel hvor John havde tegnet. Det var ikke en tegning, men en skrift:

'BDSM for ever'

Børn bliver hurtigt voksne nu om stunder.

Sanctus Katherina af Magdeburg

Hvorledes det gik til at en jævn pige for sin kærligheds skyld blev udråbt til helgen.

Denne historie er sand. Jeg kan ikke mere huske hvor jeg læste den, og måske har jeg også ændret lidt hist og her, men - tro mig - det bliver den ikke mindre sand af. Historien handler om en ung kvinde der blev udråbt til helgeninde. Efter sin død forstås. Hun erklærede sin kærlighed til en herremand i en tid hvor ret og moral ikke var noget som filosoffer diskuterede, men noget som sprang mellem mennesker. Der var måske færre ord og færre løgne dengang. Eller også var løgnene blot nogle andre end vores. Det var en tid hvor herremanden bestemte over liv og død. Han tog liv, og han gav liv. Han ønskede ikke pigens kærlighed og han forstod den ikke. Ifølge historien lod han hende piske på gårdspladsen for at hun skulle opgive at elske ham. Det kunne eller ville hun ikke. Han lod endog hendes bryster skære af, men intet hjalp. Til sidst måtte han dræbe hende for at undslippe og få fred.

For sin store kærligheds skyld blev pigen velsignet. Mænd med smalle ansigter i en kirke langt fra herremandens land hørte den underlige historie. I mange år konsulterede de deres bøger og bekendtgjorde så at pigen i al fremtid skulle kaldes

Sanctus Katherina af Magdeburg og helgeninde af første grad.

Hvordan var det muligt? Og hvem er mest pervers? Fortælleren af denne historie eller Herremanden, som ved gud ikke var nogen helgen! Eller pigen måske? Eller er det mon allermest de blege præstemænd som drømte, at det var dem, pigen havde kastet sin kærlighed på, og at det var dem, som førte det smalle knivsblad mod hendes hvide legeme?

'And priests in black gowns
where walking there rounds
binding with briars
my joys and desires.'

Men hvordan var det muligt? Hvor historien slutter begynder fortællingen, og dette er hvad der virkelig skete: Den Store Mand skrider frem mellem sine undersåtter; bønder, livegne, tjenere, håndværkere, soldater, snavsede børn og dyr. En middelalderby og en torveplads fyldt med lyde og lugte. Som han går, flytter menneskene sig for ham og hans. Stor og massiv er han - som en tyr - og der kommer en lugt fra ham som godt kunne minde om en tyrs lugt. Han er prangende og snavset. Tjenerne i hans følge bærer på alskens kram. Den Store Mand er på shopping, og folk bøjer frygtsomt deres hoveder. Træder en ung

pige da frem og spærrer hans vej? Med åbne hænder, slank om midjen og den tynde kjole siddende tæt under de små bryster? Har hun allerede nu brudt enhver social regel, og beredt sin egen død? Angste slægtninge trækker i hendes kjole, og da Den Store Mand stopper, siger pigen så de umulige ord?:

"Hr. Ridder, jeg elsker dem!"

Er der irritation i hans ansigt? Han er ikke en følelsernes mand. Han er plump og ikke videre intelligent, han tænker med den magtfuldes langsomhed. En livsnyder uden elegance som tager hvad han vil og gør det uden skam. Han er en mand som i muntert drikkelag har kneppet dyrene i sin egen stald. Så rydder tjenerne vejen og Ridderen går videre.

Men samme aften sender han bud efter pigen.

"Ville du mig noget?," spørger han, da pigen står ved hans bord i den store hal hvor man æder og drikker i skæret fra kærter.

Pigen siger igen de umulige ord:

"Hr. Ridder, jeg elsker dem."

Der bliver grinet og smasket omkring dem, og mændene gør sjofle tegn til Ridderen.

Den nat knepper Ridderen den unge pige. Han holder hende så let som var hun et barn, og hans mægtige næver omslutter hendes lår. Hans pik er tyk og stærk, og han finder stort behag i pigens stramhed.

Efter den tur mente Ridderen, at pigen måtte være kureret for sine nykker, men iøvrigt var det ikke noget han tænkte særligt over. Men hver dag stod pigen ved Borgens port, og hver dag jog tjenerne hende bort. Til sidst blev det Ridderen for meget. Han lod pigen bringe ind, og tjenerne tog hende til pælen. De trak kjolen af hendes krop og piskede hende. Sådan lod de hende stå den ganske dag igennem. Folk gik til og fra, og pigen måtte høre på utallige sjofle tilråb.

"Elsker du stadig Ridderen?" råbte man.

Kvindfolkene kneb hende ondskabsfuldt mens drengene fandt fornøjelse i at glo på pigens nøgne bryster.

"Du har små patter," råbte de. "Dem skærer Ridderen af når han kommer hjem. Uhu - det gør ondt. Du bli'r patteløs, patteløs!"

Så måtte de lige en tur ind i stalden og kilde sig selv.

Og Ridderen kom hjem.

"Nå," sagde han, mens tjenestefolkene fnisede af forventning. Pigen græd inderligt, men hun kunne ikke lyve for Ridderen.

"Ja - jeg elsker Dem," måtte hun sige, mens tårer løb ned ad hendes kinder. Ridderen blev vred. Der kom ondskab i ham, og han huskede ting han havde gjort. Han huskede jagtture og sårede dyr. Han

tænkte på mennesker han havde dræbt. Sammen med vreden blev han liderlig. Synet af pigens nøgenhed fik hans pik til at vokse, så han fik lyst til at spidde hende lige på stedet.

Men det onde i ham vandt.

"Skær hende," sagde han til tjenerne. Som drengene havde råbt, sådan gjorde de. For øjnene af Ridderen og alle borgens folk skar de pigens bryster af, mens kvinderne gyste og mændenes bukser strammede.

Den stakkels pige forstod at Ridderen virkelig elskede hende, fordi han gjorde alt dette mod hende. Hendes kærlighed voksede til den omsluttede både Ridderen og alle der stod omkring. Det følte Ridderen og for at undslippe kærlighedens kvælende greb, lod han sine folk lægge en snor om pigens hals, som de strammede indtil pigens hoved hang skævt og leddeløst mod hendes skulder.

Sådan blev en jævn pige til Sanctus Katherina af Magdeburg og helgeninde af første grad. Hvad Ridderen hed, kan man læse i kirkemændenes bøger, men jeg tror ikke at nogen mere husker hans navn.

Som en tyv om natten

Hun var professionel indbrudstyv, men det kan gå galt for enhver.

Jeg er en ung kvinde som har specialiseret sig i at begå indbrud i private hjem. Det er jeg ret god til, og jeg sikrer mig altid at ejerne er bortrejste nogle dage, inden jeg foretager mine natlige udflugter.

Men nu er det alligevel sket. Ejerne er vendt tilbage i utide. De fanger mig i husets øverste rum.

”Lad os ringe efter politiet.”

”Vent lidt, lad os høre hvad hun har at sige. Det er sgu’ ikke hver dag man kommer ud for en kvindelig indbrudstyv.”

”Hvad gør du her ? - Indbrud? - Er du alene? - Ved nogen at du er her?”

Alle svarene er indlysende. Selvfølgelig er jeg alene, og ingen andre ved at jeg er her.

” Lad os undersøge hende og se hvad hun har stjålet.”

”Hold hende.”

”For pokker, hun sparker. Lig stille tøs ellers får du bank.”

”Sikke en lille tyvetøs, og se det tøj hun har på. Helt sort. Hun er professionel. Vi har sgu fanget en professionel.”

”Hvad gør vi? Politiet?”

“Vent lidt, jeg tror hun har gemt noget under blusen. Hvad fanden, det er jo min fars' gamle guldur. Hun er ikke så lidt fræk. Vil du gerne vide hvad klokken er smukke? Den er fem minutter i en fed afklapsning til dig.”

“Du har nok ordentligt rodet rundt, men det kan vi også”

“Træk hendes bluse op. Helt op med den. Hold kæft mand, hun har ingen undertøj på. Se de patter!”

“Du skulle vel ikke også have gemt noget nede i bukserne?”

“Du skulle nok ikke være kommet.”

“Lad os få ild på et par smøger og tænke os om.”

“Vi gi'r hende sgu' den store tur. Der er aldrig nogen der opdager det.”

Det er allerede afgjort. Det har hele tiden været afgjort. Hvorfor var jeg blevet? Jeg havde hørt dem komme og kunne nemt være sluppet bort gennem tagvinduet. Alligevel lod jeg mig fange. Jeg er nøgen. Mine arme er lagt op over hovedet og trukket stramt til. Mine bryster stritter. Mine lår er spredt og holdes fast af kraftige remme. Min kusse er beredt på tortur. Om lidt vil de brænde min kusse. Når deres cigaretter er halvt røgne, vil de slukke dem på mine skamlæber. Så vil de tænde flere cigaretter. Kusseleg: kussen skal brændes. *Kussen skal brændes med glødende jern.*

Stewardessen

Forsvarsministeren har fået en ung stewardesse i fødselsdagsgave.

Soldaterne entrede flyvemaskinen umiddelbart efter landing. Det var en hemmelig operation sat i værk af diktatoren selv. Forsvarsministeren skulle nemlig fejre sin 50 års fødselsdag, og han var højt værdsat af diktatoren, derfor havde diktatoren besluttet at give ham en fødselsdagsgave, som passede til hans sadistiske tilbøjeligheder.

For et stykke tid siden havde ministeren ved en privat og meget våd sammenkomst betroet til nogle andre fulde festdeltagere at hans hemmelige drøm var at se en ung, smuk flystewardesse blive torteret af en kvindelig forhørsleder. Et forhør uden grænser kaldte han det. Han selv skulle blot overvære det. Dette var kommet diktatoren for øre, og han besluttede at give sin minister, gode ven og drikkebror, en fødselsdagsgave der passede til hans ønsker. Derfor var soldaterne gået ombord i et langdistancefly, der lige var ankommet. Et fly med fem unge stewardesser fra et fjernt nordisk land. Virkelig søde piger fra et sted på jorden med rigdom og ordnede forhold. Piger som snart ville få sig en slem forskrækkelse - meget slem. De fem piger blev nemlig kørt direkte til ministeriet og ført ned i kælderen. De var skrækslagne. De havde

været i landet mange gange tidligere uden problemer og nu pludselig dette. Alle pigerne var veluddannede, veltrænede og feminine. De var mellem 22 og 32 år gamle og med nordisk klingende navne.

Uden nogen forklaring sad de i et "Venterum". Over en ståldør i rummets ene ende stod der "Forhørsrum". En efter en blev pigerne hentet ind i forhørsrummet. Der gik lang tid imellem, og de kom ikke tilbage. De piger der stadig ventede, blev mere og mere rædselsslagne. Til sidst sad Pia alene tilbage i rummet.

Omsider kom en en sorthåret kvinde i militæruniform ud fra forhørslokalet. Pia havde ikke set hende før, og hun rystede ved synet af kvindens mørke, gnistrende øjne. Kvinden slikkede sig om læberne med en hurtigt bevægelse. Det var en slags smil, drillende og forventningsfuldt. Hun vinkede ad Pia som bange fulgte med ind i det andet rum. Straks de var inden for døren blev Pia holdt fast af to stærke vagter. Et stærkt lys gjorde at Pia ikke kunne se tydeligt. Forsvarsministeren sad i den halvmørke del af rummet og ventede på sin fødselsdagsgave. En gave uden begrænsninger.

Den mørke kvinde trak Pias uniformsnyderdel af hende med et hurtigt ryk. Hun åbnede Pias uniformsskjorte og med to snit af en lille kniv skar hun Pias BH fri. Pias unge bryster sprang frem

gennem den åbne skjorte og afslørede deres hvide, hud. Den mørkhårede kvinde smilede igen. Så begyndte hun at nulre Pias ene brystvorte. Pia var så angst at hun ikke forsøgte at bevæge sig (senere ville hun kæmpe vildt for at komme fri), men i hendes angst kom der noget nyt som hun i kæmpede imod. Det var fordi hendes brystvorte stivnede og strittede dristigt fremad. Kvinden kiggede intenst på Pias ansigt. Så stoppede hun, gik ned i knæ og begyndte at kilde Pias kønsdele igennem de hvide satintrusser. Pias rødbrune kønshår kunne ses gennem det tynde stof. Nogle hår stak endda ud langs kanten af trusserne. Men hele tiden kiggede kvinden op på Pias ansigt for at se hendes reaktion på den behandling hun blev udsat for. Pia kunne intet skjule. Hun rystede allerede ved den første lette berøring af sine skamlæber gennem stoffet. Og da den mørke kvinde klemte en smule om den ene skamlæbe gyste det langs Pias ryggrad. Den mørke kvinde smilede:

"Jeg tror det er hende her," sagde hun.

Min Gud, tænkte Pia, hvad vil de gøre ved mig?

Kvinden skubbede Pias trusser ned. Hun gjorde det langsomt så alle i rummet havde fornøjelse af det. En velformet busk af rødbrune kønshår dukkede frem. Ministeren stirrede opmuntret. Disse naturlige unge piger fra de nordiske lande var simpelthen vidunderlige. Alle forhørslederne ønskede at få fat i

den slags. De var så lette at gøre liderlige. Og torturen ... pigerne troede aldrig rigtig på alvoren i de historier de havde hørt. Først når de begyndte at skrigte af smerte, ydmygelse og liderlighed, troede de på historierne.

Den barske kvinde skilte Pias skamlæber. Fjerlet kildede hun Pia på toppen af hendes klit. Pia reagerede voldsomt. Musklerne bag hendes faste maveskind trak sig sammen, og hun prøvede vride sig væk, men vagterne hold hende fast.

"Ahahah ... nnnhhh ... oh please dont do that ...
AAH HAAH HAAHHA ... "

Lydene fra Pia hals var en blanding af angst, overraskelse og behag. Blot denne lille stimulering af hendes klitoris havde fået hende til at reagere stærkt, og det var netop den slags følsomhed kvinden var på udkig efter. Det ville gøre torturen til en dejlig oplevelse for ministeren.

"Ja, hun er den rigtige," sagde den mørke kvinde. Pia var nu ministerens fødselsdagsgave.

Resten af Pias tøj blev fjernet, og hun blev sat på en jernstol midt i rummet. Hendes ben fikseredes godt spredte med læderremme. Stolens høje ryg bøjedes 45 grader bagud. Hendes hovedet blev bundet til stolens hovedgærde med en panderem, så hun ikke kunne banke hovedet mod stolen og på den måde gøre sig selv bevidstløs. Den øverste del af hendes krop

fæstnedes med en bred rem lige under brysterne. Stolen var krum i ryggen, så hendes bryster strittede frem, som om de bød sig til: giv mig tortur, pin mig, se brystvorterne, se hvor frække de er, de længes efter tortur.

"What are you doing? ... Please let me go ... Pleeaase."

I mørket holdt den tavse minister om sin stive pik. Han var fuld af forventning. Den mørkhårede kvinde genoptog de drillende bevægelser hen over Pias klitoris. Nogle gange ramte hendes negle så Pia følte det som katteklør. Kvinden førte en finger ind mellem Pias skamlæber som var fugtige og afslørede verdens sande tilstand. På den måde drev kvinden Pia mod orgasme, men stoppede hele tiden, for stakkels Pia skulle aldrig mere have orgasme.

Kvinden legede med Pias kønsdele i næsten en time. Ministeren åndede tungt i halvmørket, han vidste at nu begyndte det skrappe. Kvinden drejede en tynd nål mellem sine slanke fingre, 3 tommer lang med en fin spids. Et lille stykke fra spidsen sad der en skarp torn, formet som en trekant. Den glimtede i lyset. Kvinden viste nålen til Pia som stirrede vantro.

"W - w - what will you do with that ... ? Oh nonono."

Pia blev panisk da kvinden holdt nålen mod Pias kusse. Men der var ingen nåde. Med venstre hånd

skilte kvinden Pias skamlæber, trykkede dem tilbage så klitten strittede frem og med den anden hånd førte nålen direkte mod klitten.

"Måske er du én af dem som skal ha' lidt tortur for at det skal være rigtig godt."

Kvinden stak nålen i Pias klit.

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAHHH ... "

Det var Pias værste mareridt. Det som ikke måtte ske, hendes sorteste drøm - tortur af kønsdelene; de livagtige drømme som altid havde gjort hende våd . Allerede som lille pige gav det hende glæde, og hun havde altid drømt om hvad man kunne gøre ved hendes klit, hvis bare det ikke blev alvor. Det som kvinden nu gjorde, sendte hvid smerte op i Pias hjerne. Hun troede ikke det kunne blive værre. Men det kunne det. Kvinden holdt nålen stille. Jeg elsker det her job, tænkte hun. Alle disse uskyldige piger som jeg kan give smerte med ganske små bevægelser. Hun skubbede nålen et stykke længere ind i den sitrende klitoris.

"AAAAAAAAAAAARRRGG HHNONONONO
PLEEEASE AAAA RRRGGG HHOOOOHH ... "

Nu troede stakkels naive Pia fra det pæne land højt mod nord at det ikke kunne blive værre, men kvinden drejede langsomt nålen, så den skarpe torn snittede inden i Pias kærlighedsknap. Det var som skulle den eksplodere ...

"Nonononono ... "

Pia forstod at hun var ved at miste sin kærlighedsknap.

"Kære barn, var det virkelig så godt. Måske skal vi prøve igen." sagde kvinden. Så begyndte Pia pludselig at tale. Ordene væltede ud af hende. Det var navne og adresser, navne på kontaktpersoner i den lokale guerilla. Tilskuerne var overraskede. De anede ikke at Pia havde kontakter i landet og sympatiserede med oprørsstyrkerne, som hun åbenbart gjorde små tjenester. Hvilken overraskelse. En ren bonus, en ekstra fødselsdagsgave. Ministeren lo højt og greb fastere om sin stenhårde pik. Pia troede det var de oplysninger som forhørslederen ville have, men på ministerens latter forstod hun nu at det var af helt andre grunde, hun var blevet taget til fange.

"Ohnonononono ... pleeeeeease let me goooo pleeeeeease ... "

Fra da af kunne intet stoppe den frygtelige kvinde i at give ministeren den fødselsdagsgave som han var blevet lovet. Fra skabet tog hun en gasbrænder. Tændte den og indstillede flammen. Så bøjede hun hovedet ned til Pias øre og hviskede til hende:

"Nu skal du virkelig synge, det bliver nok en blues."

Hun lod gasflammen slikke hen over nålen i Pias klit. Langsomt blev nålen gloende rød. Og stakkels Pia kunne ikke undslippe, hun sang og sang for den

liderlige minister. Hele natten sang Pia. Først om morgenen henrettede de hende. Det skete med nålen, som kvinden stak i nakken på Pia.

Ministeren var glad. Det havde været hans bedste fødselsdag i mange år, og det havde været et forhør uden begrænsninger.

Taxa med aircondition

Nogle af byens taxaer har indført aircondition. Det er en helt speciel aircondition som begejstrer byens unge piger.

Kate havde travlt, og for en sjælden gangs skyld besluttede hun at hyre en taxa. Egentlig lå det ud over hvad hendes budget tillod, for som sekstenårig gymnasieelev med sparsomme midler fra et fritidsjob var taxakørsel ikke en luksus hun kunne tillade sig ret ofte. Men hun var blevet forsinket efter skoletid af et par drenge. Det var hun vandt til. Alligevel tog det nogle minutter at slippe af med dem, og derfor kom hun for sent til bussen. Det var dog ikke den eneste grund til at hyre en taxa. Veninderne havde nemlig længe talt om et nyt taxaselskab som gav sine kunder ekstra god betjening. "De har aircondition," sagde de og lo indforstået. Det var den anden grund til at Kate ringede efter en bestemt taxa, som heldigvis var ledig.

Et minut senere svingede en fornem limousine op ved kantstenen. Den var mørk med tonede ruder. Døren gik op af sig selv og en behagelig mandsstemme sagde venligt:

"Goddag frøken, velkommen hos Airtaxa."

Overasket steg Kate ind, og hendes overraskelse steg ved synet af chaufføren som var en nobelt udseende mand midt i trediverne i perfekt uniform

med guldknapper på skuldrene. Nystrøgede skjortemanchetter stak frem af uniformsærmerne og endte ved et par maskuline, stærke hænder med mørke krøllede hår på håndryggene. Ansigtet var lige så distingveret, nærmest aristokratisk. Et diskret navneskilt på uniformsreverset oplyste at manden hed hr. Paulson med titel af 'Seniordriver'.

Han er flot, tænkte Kate da taxaen svingede ud fra kantstenen.

"Hvorhen frøken?"

Kate nævnte adressen og fortsatte: "Jeg har hørt, De har aircondition."

"Det er korrekt, den slags rygtes, ønsker De at prøve det?"

"Meget gerne."

"Det kræver en smule forberedelse, - tillader De?"

Med undren fulgte Kate hvorledes hr. Paulson rakte ind over hende og strammede hendes sikkerhedsbælte. Dernæst flyttede han hendes hænder til stolens armlæn og fastgjorde dem med velcroremme. Han berørte hende let mellem knæene. "Vær venlig at sprede benene frøken."

Som hypnotiseret adlød Kate. Utroligt, tænkte hun, - men spændende.

Flere velcroremme lagde sig om hendes lår og holdt hendes knæ adskilte - alt sammen klaret af hr. Paulson med den frie hånd og uden hastværk.

Wauw! tænkte Kate, da sædet vippede bagover så hendes korte skørt gled op og blottede trusserne. Dette lod til at være endnu bedre end hun havde turdet håbe på. Hun følte kun svag uro da hun konstaterede at bilens tonede ruder forhindrede at nogen kunne se ind. Godt det samme, tænkte hun da ryglænets underste del bevægede sig og pressede hendes underliv fremad mod instrumentbrættet.

Hr. Paulson lagde fingrene på Kates kusse uden på trusserne. Pludselig var trusserne borte uden at Kate vidste hvordan det var gået til, og hr. Paulsons fingre befølte Kates skamlæber på en måde der fik safterne til at flyde. Kate gav et gisp da hr. Paulsons fingre klemte om hendes klitoris.

"Sidder De godt frøken?"

"Li . . . lidt koldt."

"Det ordner sig."

I næste øjeblik ramte en varm strøm af luft Kates kusse.

"Av!" råbte hun og forsøgte at vride sig. "Det er for varmt!"

Hr. Paulson hørte tilsyneladende ikke hvad Kate sagde, men var pludselig koncentreret om trafikken.

Kate vred underlivet, men strålen af hed luft fulgte alle hendes bevægelser. Efter nogle sekunder følte hun det som om hendes kusse var ved at blive grillet eller måske snarere kogt i sin egen saft. Tanken om at

den noble hr. Paulson med de behårede hænder grillede hendes kusse, producerede yderligere fugt som straks fordampede.

"Av! hr. Paulson, det er for varmt, sluk den," tiggede Kate.

"Naturligvis frøken, som De ønsker."

Heden forsvandt, og Kate slappede af, men kun et kort øjeblik så afløstes heden af iskold luft der prikkede som var den fyldt med iskrystaller. Kulden greb hendes kusse som en polarstorm. En kort tid var det en lettelse efter heden, men ikke længe. Det stak som nåle af is.

"Er det bedre frøken?"

Hr. Paulsons stemme var uforandret dyb og venlig.

"Av! Det stikker!"

Kulden forsvandt og heden kom igen.

Hele vejen til Kates bestemmelsested gik det på den måde: Varme - kulde, kulde - varme - suppleret med intimmassage af hr. Paulsons kompetente fingre som blev besvaret af Kates henrykte vrikken. Hr. Paulson iagttog stilfærdigt skuespillet uden at miste koncentrationen om trafikken.

Først ved bestemmelsesstedet holdt det op, og sædet under Kate forvandlede igen til et almindeligt bilsæde. Kate faldt udmattet sammen.

"Vi har stadig lidt problemer med teknikken," sagde hr. Paulson.

"D . . . det er helt i orden, Deres aircondition virker fint."

"Men så siger Airtaxa tak fordi De ville køre med os. Vi håber snart at se Dem igen."

Kate steg ud, ordnede sit tøj og så efter den elegante bil med dens usædvanlige chauffør som hurtigt gled bort i trafikken.

Undervejs de sidste meter til sit hjem gennemgik Kate i tankerne køreturen og dernæst sin bankkonto. Hun afgjorde med sig selv at hun godt kunne køre med taxa lidt oftere, hvis blot hun sparede lidt på andre fornøjelser.

Torturmuseet

Joan er historiker. Desuden har hun en hemmelig passion for tortur. Hun tilbringer sine ferier med at lede efter inspiration til sine fantasier.

Første del

"Museet er åbent" stod der med håndskrift på et lille skilt. Skriften var sirlig og tynd som om den skrivende havde lært kunsten for længe siden, men nu sjældent gjorde brug af sine færdigheder. Joan havde flere gange passeret den uanseelige dør uden at bemærke skiltet. Havde det været der hele tiden? Det mente hun ikke. Det var heller ikke et rigtigt skilt, men blot et stykke papir sat i klemme i en løs dørfylding.

Tidspunktet var sidst på eftermiddagen og formodentlig tæt på lukketid. Forsigtigt tog hun i døren. Den gled op med en lethed der ikke svarede til dens tilsyneladende alder. Joan havde ventet noget knirkende og tungt.

Den lille forhal beliggende umiddelbart inden for hoveddøren svarede dog helt til hendes forestillinger om et lokalt museum. Støvet og stille. Montre med kobberstik stod opstillet i rækker, plakater fra gamle udstillinger og forlængst afholdte lokale begivenheder hang glemte og falmende på væggene. Joan følte en let skuffelse. Hun havde håbet at museet rummede nogle af de artefakter, som faldt ind under hendes særlige

interessefelt.

Joan var historiker med speciale i middelalderens retsvæsen. Sine ferier tilbragte hun med at opsøge historiske steder, museer og biblioteker som havde relevans for hendes arbejde. Dette var dog ikke den eneste grund til Joans besøg den slags steder. I hemmelighed nærrede hun en stærk interesse for alt hvad der vedrørte tortur og inkquisition; en interesse, som gik betydeligt længere end det rent faglige. Idet Joan vendte sig mod døren for at forlade stedet, fik hun øje på en ældre mand som sad ved et lille bord delvist gemt bag en søjle. Han må have siddet og læst da Joan kom ind, for en bog lå opslået foran ham ved siden af små stabler brochurer og en lille kasse øjensynligt med billetter og byttepenge. Han kiggede interesseret på Joan som blev forlegen ved tanken om blot at vende om og gå. Hun besluttede at købe en billet og derpå spadsere en hurtig tur gennem museet. Måske var der trods alt noget af interesse. Museet var større end Joan først havde antaget, og i flere etager. Hun kastede flygtige blikke på udstillinger af dragter, møbler, malerier, religiøs kunst samt en mindre våbensamling. Alt det sædvanlige. Hun var derfor stadig en smule skuffet da hun vendte tilbage til stueetagen.

Nu var der tomt - ingen andre gæster, og billetsælgeren var intet sted at se. Joan gik lidt

tilfældigt rundt i forhallen. Bag en fotostat af London Tower bemærkede hun en smal døråbning. Et skilt med samme håndskrift som på gadedøren angav at dette var "Torturkælder - pas på trinene". Joan måtte bøje hovedet for at komme under åbningens lave bjælke. En smal trætrappe førte nedad. Joans hjerte gav et lille hop da hun satte foden på trappens øverste trin.

Trappen var af gammelt træ der fik luften til at skifte karakter til noget indelukket. Søvnige elektriske pærer formet som fakler kastede et svagt, gulligt lys i cirkler på trinene. Det dæmpede lys fra fakkelpærene kontrasterede mørket, og Joan forestillede sig at hun var på vej ned i en ægte middelalderlig torturkælder. For enden af trappen kom hun ud i et stort lavloftet rum. Det så ud til at hele museets kælder var ved at blive taget i brug til udstilling, men det meste af rummet var ufærdigt. Hun bemærkede nogle velgjorte museumsstykker som dog alle var nogen, hun havde set på andre museer. Hun genkendte en sort jernjomfru med pigge, en stol der kunne opvarmes nedefra med et kulbækken, piske, tænger og tommelskruer. Det meste af værktøjet var sort og forvitret.

Joan var alene i kælderen, men museumspersonalet lod til at arbejde på nogle tableauer med voksfigurer. En bøddel i sorte læderbukser, støvler og hætte stod

ved siden af en halvfærdig pinebænk. Remme krydsede over hans brede ryg og behårede bryst. En ligeledes halvfærdig voksfigur der skulle blive til en fange, lå på gulvet sammen med drejehjul, kæder, lædermanchetter, træstykker og andet udstyr til at færdiggøre pinebænken. Joan lod en hånd glide over bænkenes ru træ som føltes lunt og nærværende. Så betragtede hun bøddelens ansigt gemt bag hættens uudgrundelige øjensprækker. Hvad mon han var for et menneske sådan en bøddel? tænkte hun. En mand hvis profession var at tortere mennesker mod betaling.

'Nu farer der en djævel i mig,' var hendes næste tanke, og overrasket over sig selv sagde hun højt. "Hej bøddel, vil du ikke hellere have mig nøgen og udstrakt på din bænk i stedet for en voksfigur?"

Joan vendte sig for at gå, glad for at ingen havde hørt hendes fjollede udbrud. Stilheden var trykkende, hun syntes hun kunne spore en svag lugt af svovl i rummet. Da hun satte foden på trappen, lød en stemme bag hende, lyden af en person der rømmede sig. Overrasket vendte hun rundt. Det var bøddelen! Voksfiguren havde drejet sig og så lige på hende. Joan formodede en af museets ansatte lavede gavtyvestreger med hende; og hvis det var tilfældet så gjorde han det godt.

"Hver ting til sin tid frue, ikke alt er parat endnu,

men jeg har andre ting jeg kan vise Dem, hvis De er interesseret," sagde stemmen bag hætten.

Joan rødmede. Manden havde selvfølgelig hørt hendes uartige bemærkning for et øjeblik siden. Så lo hun.

"Der overraskede De mig, jeg troede jeg var alene."

Joan gik tilbage mod figuren.

"På en måde er vi altid alene," svarede bøddelen, "alene med vores drømme."

Et underligt svar, tænkte Joan, men fornuftigt. Hun var jo altid alene med sine drømme.

"Er De ved at indrette en ny udstilling?"

"Vi prøver at efterkommer publikums interesser," svarede bøddelen. Nu stod han pludselig på samme side af pinebænken som Joan.

"Hvad er så publikums interesser?" slap det ud af Joan inden hun kunne nå at forhindre det. Hun blev igen varm ved tanken om sin tidligere bemærkning om at være nøgen og udstrakt på pinebænken.

"Ikke så forskellige som man skulle tro," svarede bøddelen, "og vores samling er ganske omfattende."

"Det ser halvfærdigt ud."

"Vores historiske tableauer er altid under ombygning. Men kernen i publikums interesser forbliver heldigvis den samme."

"Hvad er så det?"

Igen glemte Joan sin tidligere fortaelse, men bøddelen, eller kustoden, eller museumsarbejderen

eller hvad han nu var, lod ikke til at bemærke det.

"Hvis De er interesseret, kan jeg vise Dem rundt, jeg er sikker på de ikke vil blive skuffet."

"Men det er lukketid nu."

"Vi har ikke så mange gæster for tiden, en rundvisning uden for åbningstid er altid velkommen." Joan tænkte på hotellet der ventede hende, og en aften tilbragt alene. Det havde ikke været nogen helt vellykket udflugt i dag, sikkert mest på grund af hendes specielle interesse som drev hende uroligt afsted. Manden virkede kultiveret. Måske en studerende, tænkte Joan.

"Hvad kan De byde på? Jeg er på ferie og er faktisk interesseret," sagde hun højt og hørte en klang af villighed i sin stemme. Bøddelen stod ved siden af hende nu, han rørte ganske let ved hendes albue. Joan blev igen opmærksom på den svage lugt af svovl. Men da hun åndede ind, var den borte.

"Denne vej," sagde han. Joan bemærkede at rummet, skønt lavloftet, var endnu større end hun først havde antaget og med adskillige søjlerækker forbundet med lave hvælvinger. Lyset kom fra fakkelpærer placeret på søjlerne hvis antal fortabte sig bagud i kælderens. Alligevel var det som om pærerne ikke kunne oplyse hele rummet. Fantastisk sted til den slags udstillinger tænkte Joan. Hun gik nysgerrigt videre med bøddelen bag sig. Han haltede

ganske svagt.

"Hvad er det?" spurgte Joan da hun så en slags dobbelthjul af træ. Hjulet var monteret på en vandret aksel som hjulet på en hjuldæmper. I stedet for skovle var hjulets to sider forbundet med tynde ribber, hjulets overkant var i skulderhøjde. Joan dirrede en anelse da hun bemærkede, at der øverst på hjulet var fastgjort læderremme. Hun kendte til gamle tegninger af den slags hjul, men det var første gang hun så sådan et hjul på museum. Bøddelen pegede på et andet sæt remme monteret i gulvet under hjulet, men langt fra hinanden helt ude ved træfundamentet som bar hjulet.

"Som De kan se," sagde bøddelen, "blev offerets fødder bundet til gulvet og hendes håndled til toppen af hjulet. Når man drejede hjulet, blev hun både løftet, strukket og bøjet bagover på en meget pinefuld måde."

Så absolut, tænkte Joan, desuden ville hendes ben blive spredt og hendes bryst skubbet frem.

"Og ydmygende," sagde hun.

"Også det," svarede bøddelen.

Joan rørte ved hjulet. Det bevægede sig lydløst og velsmurt.

"Virker det?" spurgte hun.

"Javist frue, alle de udstillede genstande er restaurerede til funktionsdygtig stand."

Joan lo lidt.

"Jeg er nu ikke frue, og forøvrigt hedder jeg Joan,"

Hun tænkte på at spørge kustoden om hans navn, men lod det være. Måske ville hun komme igen en anden dag og besøge museet.

"Fascinerende," hviskede hun.

"Det synes mange af vore gæster."

"Ville det være muligt at prøve den, altså hvis det ikke er til for megen ulejlighed?"

"Naturligvis."

Måske var der noget der gnistrede bag øjensprækkerne i bøddelens hætte, og måske var hans svar en anelse for hurtigt, og måske var der igen en lugt af svovl, men hvis det var tilfældet, så var Joan lige nu for varm og for lysten til at bemærke det. Hun stillede sig med ryggen op ad hjulet.

"Vent lidt," sagde hun, "min kjole, den må helst ikke blive snavset. Er det i orden hvis jeg tager den af, her er jo ikke andre gæster?"

"Helt som du vil, Joan. Man kan sige det bliver mere realistisk på den måde," svarede bøddelen. Hurtigt sparkede Joan sine sandaler af og trådte ud af sin sommerkjole til hun stod i takkeligt hvidt undertøj. Hun så ned ad sig selv. Hvidt, tænkte hun, som en jomfru. Et lyn af lyst skød gennem hendes underliv. Hun løftede armene, bøddelen drejede hjulet, læderremmene smøg sig om hendes lemmer

som bløde katteskind. Denne gang knirkede hjulet svagt. Joan blev løftet og følte hun svævede da hendes arme blev trukket bagud til hendes bryster pegede skråt opad. Hun hørte klikkene fra hjulets låsemekanik.

Joans skulderled brændte, lårene smertede, og hendes kusse pressede mod trusserne. Et øjeblik tænkte hun at hun burde have taget dem af.

"Et klik mere Joan?"

Måske var det et spørgsmål. Joan hørte nogen skrige, "oh ... oh ... ja!". Men det var hende selv. Hun var en lysten heks i inkquisitionens hænder. Scenen var intens og realistisk.

Klik, sagde hjulet.

Bøddelens stemme nåede Joan.

"I denne stilling var det almindeligt at piske kvindens nøgne bryster."

Joans liderlighed tog til. Brysttortur hørte til hendes foretrukne fantasiforestillinger. Hun ventede på slagene, men i stedet løsnede bøddelen hende fra hjulet og greb hende i sine arme.

"Hvorfor slap du mig fri?" hviskede hun.

"Tålmodighed," sagde han. "Her er mange glæder at udforske. Dette er mit domæne."

Bøddelen gik forrest. Han trak ikke Joan rundt som en fange, men viste hende rundt som en gæst. De standsede ved pinebænken hvor bøddelen første gang

havde talt til Joan. Kæderne, manchetterne, trærullen ved bænken fodende som kæderne gik omkring, og de enorme drejehjul som for lidt siden lå ufærdige på gulvet, var nu alt sammen på plads og lod til at fungere. Den halvfærdige figur som skulle illudere en fange, var borte. Joan vidste hun drømte: Hellige Gud, han vil lægge mig på pinebænken. Dette var Joans sorteste fantasi.

Bøddelen hjalp Joan op på det rå træbord. Manchetterne gled på plads om hendes håndled og ankler. Kæderne raslede da de løftede Joans nøgne krop indtil kun hendes ende og nakke rørte ved bordet. Bøddelen lo stille. Joan syntes det var en varm og tryk latter. Hun mærkede sine skulderled blevet strukket ud over det mulige, samtidig med orgasmens ild i mave og lænder.

"Dette er hvad jeg altid har ønsket," var hendes sidste tanke inden et hvidt lys oversvømmede hendes bevidsthed.

Joan vågnede fuldt påklædt på en bænk i et hjørne af kælderen. Der var ingen andre til stede. Voksfiguren stod stille, og Joan så at den langt fra var fuldkommen og kun delvis færdig. Den kunne umuligt have narret hende. En studerende eller en kustode eller museumsarbejder måtte være ansvarlig, eller også var det hele en livagtig drøm.

Joan løb op ad trappen. Ved bordet sad den ældre mand som solgte billetter. Han så op da Joan kom løbende.

"Vi lukker nu frue," sagde han. Joan løb ud i eftermiddagssolskinnet.

Anden del

Samme aften forlængede Joan sin hotelreservation, og næste formiddag stod hun ved museets dør præcis klokken ti. Et nyt stykke papir var sat i klemme i døren. "Åbent efter aftale," stod der. Joan tog i dørhåndtaget. Døren var åben. Overrasket og urolig gik hun ind.

I forhallen var der tomt og billetsælgeren intet sted at se. Joan ventede. Efter ti minutter gik hun over til London Tower fotostaten som skjulte nedgangen til torturkælderen. Skiltet var der stadig; 'Torturkælder - pas på trinene.' Joan tænkte, hun kunne betale senere når billetsælgeren dukkede op.

Hun gik ned ad trappen. Fornemmelsen af gammelt træ var tydeligere end dagen før, og lugten af svovl var gennemtrængende. Det måtte være det, tænkte Joan. Fantasier udløst af kælderens særegne luft. Joan ønskede mere.

Kælderen var den samme, men fakkelpærene på søjlerne var skiftet ud med levende fakler som gav kælderen et dramatisk præg, og Joan fandt det

vanskeligere at finde vej. Voksfigurerne var borte. Ingen bøddel og ingen fange. Joan gik videre idet hun fulgte faklerne til hun fandt hjulet som bøddelen, – eller kustoden, eller den studerende – så overbevisende havde demonstreret for hende dagen før. Ved siden af hjulet stod nu et kulbækken med ulmende kul. Gnister tændtes og slukkedes, og deres lys kravlede som ildfluer over den mørke flade. Brændjern med lange træskafter stak op fra gløderne. En blæsebælg lå parat.

Joan tog sin kjole af. Hun stillede sig mod hjulet og løftede hænderne til hun mærkede hvorledes remmene af sig selv snoede sig om hendes håndled og ankler. Klik sagde det i tandhjulene, og Joan svævede, bøjet bagover på toppen af hjulet. Hendes bryster strittede mod loftet kun dækket af undertrøjens tynde stof. Joan mærkede den lette kildren af stoffet, da nogen trak undertrøjen hen over hendes brystvorter. Åh! vidunderlige ydmygelse! Hendes trusser gled den anden vej, fingre berørte hendes mave og kønshår, hun hørte lyden af blæsebælgen som pustede til de glødende kul, og lyden af jern der klirrede mod kanten af kulbækkenet. Dernæst følte hun den intense varme tæt under sin mave. Lugten af brændende kønshår nåede hende endnu før de glødende tænger greb om hendes sarte kød.

"Please," hviskede hun. Det hvide lys bredte sig bag

øjenlågene og befriede hende.

Da Joan vågnede denne gang, sad hun fuldt påklædt på en stol i et af museets øverste lokaler. Hurtigt så hun sig omkring. Hun var alene. Hun følte under kjolen. Der var intet usædvanligt.

Tre dage senere besøgte Joan igen museet. "Åbent" - skiltet sad på døren, men nedenunder var der tilføjet; "Hjælp søges".

Den ældre mand sad ved bordet med brochurer og billetter. Joan bad om at måtte tale med museumsinspektøren. Manden smilede.

"Det er også mig," svarede han. "Vi har ikke så mange hænder og ikke så mange midler her. Jeg driver dette lokale museum af personlig interesse. I mange år havde jeg en historiker, miss Hardale, til at hjælpe mig. Hun var dygtig. Desværre døde hun for et par måneder siden. Jeg savner hende virkelig. Samtidig havde vi en ildebrand som ødelagde en del af vores samlinger. Hun arrangerede adskillige udstillinger om middelalderen som tiltrak mange besøgende."

"Kan De fortælle mig mere om disse udstillinger? Forstår De, jeg er selv historiker med speciale i middelalderen. Måske kan vi finde ud af et samarbejde?"

Museumsinspektøren smilede venligt. "Lad mig

byde på en kop kaffe så vi kan tale om det. Jeg savner virkelig miss Hardale."

"Jeg har orlov fra mit universitetsjob og skriver på en bog," forklarede Joan, hvilket ikke var helt korrekt, men hun havde medbragt dokumentation for sit videnskabelige arbejde. Hvor ejendommeligt i grunden for hvordan kunne hun vide, hun ville få brug for det i sin ferie?

Museumsinspektøren blev glad overrasket.

"Desværre kan museet kun betale en minimal løn. Vi har dog et årligt tilskud til at opbygge og vedligeholde vore samlinger, men hvis De virkelig er interesseret, - og jeg beklager jobbets begrænsede karrieremuligheder, - så vil jeg være meget glad for at arbejde sammen med Dem."

"Jeg kan starte med det samme og indtil videre passe det ved siden af mit universitetsjob."

"Glimrende," sagde museumsinspektøren og rakte hånden frem. Et øjeblik blev hans ansigt alvorligt.

"Arbejdet kan være altopslugende, miss Hardale brugte al sin tid her i museet, men forhåbentlig kan De finde en balance. Miss Hardales udstillinger om middelalderens retsvæsen tiltrak mange besøgende. Desværre brændte hovedparten af den samling."

"Hvad med udstillingen i kælderen?" spurgte Joan. Museumsinspektøren så skarpt på hende.

"Vi har ingen udstilling i kælderen," sagde han.

Joan så sig omkring. I hjørnet af hallen hvor fotostaten med London Tower tidligere skjulte nedgangen til torturkælderen, var der intet. Ingen fotostat, ingen trappe, kun den glatte mur.

Joan løb. Lykkelig, svimmel og forvirret ved tanken på fremtiden. Hvordan ville det være, tænkte hun, at blive torteret når hun ønskede det på hver eneste grusomme måde fra alle kulturer og epoker som hendes historiske viden kunne afdække og hendes fantasi fremmane? Hun kunne erfare enhver variant af bondage, pisk, brysttortur, fodtortur, elektrotortur, drukning, brænding. Hver gang ville bøddelen tage hende til dødens rige, og hver gang ville hun vågne uskadt. Hvad hvis der virkelig er en djævel? tænkte Joan. Skal jeg så tilbringe endeløse tider skrigende i Helvede voldtaget af dæmoner som straf for min perversion? Det var lige meget. Joan vidste hun ikke kunne stoppe.

Næste weekend stod Joan nøgen i kælderen foran voksfiguren.

"Bøddel," hviskede hun. "Jeg er kommet tilbage."

Figuren drejede hovedet. "Jeg vidste vi ville mødes igen, vi er skabt af samme ånd. Er du parat?"

Joan knælede foran bøddelen, hun så hans deforme fod formet som en hestehov stikke ud under

læderbukserne.

"Ja Herre."

Et enligt reb hang ned fra loftet. Det holdt Joans sammenbundne hænder bag hendes ryg med håndfladerne mod hinanden. Hendes arme var trukket op, og hendes hoved hang ned, resten af kroppen var bøjet vandret frem. Kussen pegede obscønt bagud. Joan dansede under rebet og hendes skulderled knagede hver gang pisken ramte lårene, balderne, kussen ...

"Please, åh ... please ... ikke mer ... please." Men denne gang kom der ikke noget hvidt lys.

Joan lå på maven med brysterne presset mod gulvet og lænderne løftet. Hendes fodsåler vendte opad. Det var den traditionelle position for bastinado - slag under fødderne.

Nu var bøddelens slag milde, ikke tunge og voldsomme som tidligere, men gradvist blev smerten bygget op, ubønhørligt, i timer, indtil den letteste berøring forårsagede hvid rædsel i Joans hjerne. "Oh Gud, forfærdeligt ... Gud hjælp mig ... jeg kan ikke ... please hjælp mig."

Men det hvide lys udeblev.

Senere - efter at Joans fødder var forvandlet til ubærlig lidelse, kravlede hun til en smal bjælke med

kantet overside mellem to stolper. Stærke hænder satte hende på bjælken som en rytter på en hest. Armene på ryggen. Anklerne tøjret til ringe i gulvet. Al Joans vægt var koncentreret på hendes kusse.

"Hvor er du?" hviskede hun. "Hjælp mig."

Men Joan var alene. Hun ventede på det hvide lys som ikke kom. Joan indså at Helvede eksisterede, at det ikke var nogen drøm, at selv djævelen havde forladt hende, og at hun skulle være der altid.

* * *

"Åbent" stod der på skiltet som var sat fast på døren til det lokale museum. Skiltet var uanseeligt og skrevet med let rystende håndskrift. Af og til standsede forbipasserende og så undersøgende på den gamle dør inden de gik videre, og somme tider, - men ikke ofte - hændte det at en nysgerrig person vovede sig indenfor.

Hvis man slog slå sig ned på torvet foran museet en dags tid og - bare for sjov - talte hvor mange mennesker som gik ind i museet, og hvor mange der gik ud, så ville man opdage at flere mennesker gik ind end der kom ud.

Men det var der ingen, der gjorde.

Vandhjulet

Vi tog hende op til det gamle vandhjul.

Hun blev fanget da hun forsøgte at krydse grænsen, og vi tog hende op til den gamle mølle hvor møllehjulene knager og vandet larmer. Hun kæmpede bravt inden vi fik hende bundet til vandhjulet med remme om håndled og ankler, så kroppen fulgte hjulets krumning. Hun stirrede trodsigt på os med øjne fulde af had.

En mand drejede hjulet, så hun gled ned i det sorte vand. Til sidst var kun hendes hoved synligt. Manden gjorde et kort ophold inden hun blev trukket helt ned. Endnu et ophold og manden drejede hjulet den anden vej. Kvinden dukkede op igen. Nu prusted hun og vred sig for at komme fri. Hun kunne måske have sparet på vejret, men det ville alligevel ikke have hjulpet hende.

Hun havde stadig en tynd bluse og trusser på, men nu var hun gennemvåd, og hendes bryster vippede under det våde stof.

Da hun blev trukket ned anden gang var ansigtet ikke mere trodsigt. Vi holdt hende under vandet til hun slap den sidste luft ud, inden vi igen trak hende op. Al modstand var borte. Efter tredje tur klynkede hun: 'Ikke mere'. Vi stirrede tavse på hendes våde krop. Da hjulet bevægede sig for fjerde gang, var hun

rædselsslagen og rev i snorene for at komme fri. Den fjerde gang drejede vi ikke hjulet op igen.

Da der ikke mere kom bobler fra det mørke vand, forlod vi møllen og gik hjem gennem natten. Stille trådte vi ind under husenes lave døre. I de trange alkover mærkede hustruer og kærester en ny glød i vores tilnærmelser. Mørk og betagende.